

r m s

repertoár malé scény

ROČNÍK 3

1965

ČÍSLO 12

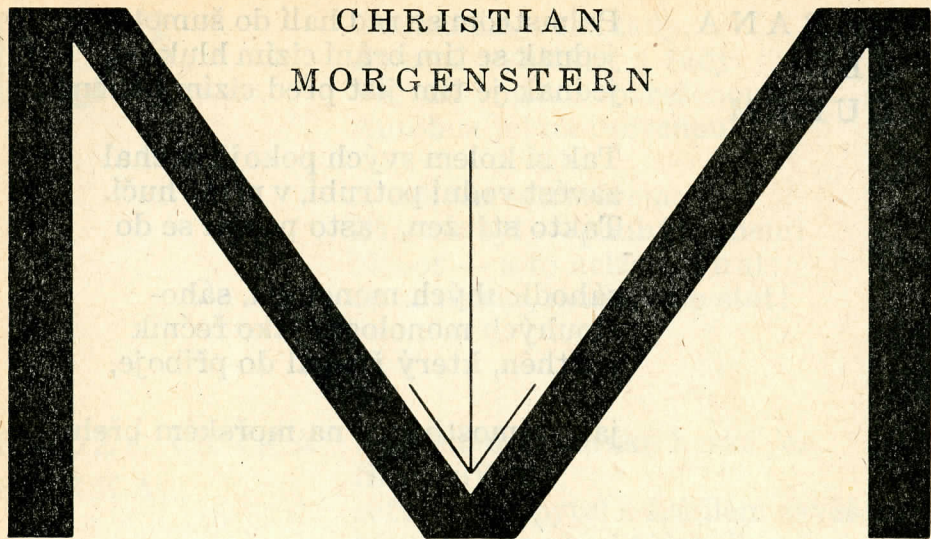

**KLADIVADLO, EXPERIMENTÁLNÍ STUDIO
PŘI DIVADLE ZDENKA NEJEDLÉHO
V ÚSTÍ NAD LABEM, UVEDLO MÁSLA,
GROTESKNÍ KOMEDII PAVLA FIALY
S HUDBOU MILANA KREJČÍKA.
OTIŠTĚNOU V 11. Č. RMS
FOTO J. ČERVENÝ**

CHRISTIAN MORGENSTERN

BRÝLE

Korf čte rád, leč úsporně;
je mu proto odporně
z drmolení, jehož znění
zvonce ani konce není.

Často šest slov a nic víc
vyjádří, co nutno říci.
Stejný počet vět vše změní
v duchamorné blábolení.

Jeho duch se proto vznes
a učinil vynález;
brýle, které před očima
smrsknou text až do minima.

Příkladně hned tenhle list
přes ty brýle — nelze číst.
Z třiceti těch básní vznik
by teprve — otazník!!

OCHRANA
PŘED
HLUKEM

Palmström se rád halí do šumotu,
jednak se tím brání cizím hlukům,
jednak je tím jist před cizím uchem.

Tak si kolem svých pokojů nechal
zavést vodní potrubí, v němž hučí.
Takto stráž, často pouští se do

sáhodlouhých monologů, sáho-
dlouhých monologů, jako řečník
z Athén, který řvával do příboje,

jak Démosthenes na mořském břehu.

NEMOŽNÁ
VĚC

Palmström, jemuž léta běží klusem,
stále zamyšlen a snící,
je povalen na ulici
autobusem.

„Jak bylo“ (dí, zvedaje se —
a dál hrdě hlavu nese —)
„možné, že se tenhle pád
vůbec tady mohl stát?“

Nemám podat elaborát
na dopravní inspektorát?
Nechal tu předpis či řád
šoférovi volnost snad?

Nebylo spíš v zákoníku
vyrábění nebožtíků
zakázáno? Zkrátka, jasně:
Směl ten řidič takto vlastně — ?“

Obklad máje tu i tady,
zkoumá vyhlášky a řády.
Věc má vmžiku rozřešenou:
Autobus jel na červenou!

A tak shrne závěrem:
Zážitek byl — pouhým snem!
Neboť — a to nelze popírat:
co se *nesmí*, *nemůže* se stát!

DROŽKÁŘSKÁ HERKA

Ač jsem drožkářská herka jen,
filosofuji čile;
sotva mám pytel s žrádlem zavěšen,
hloubám hned od té chvíle.
Houpám jím sem, houpám jím tam
a jak se pytel nahne,
leccos si v duchu přemílám,
co moudrým hlavou táhne.

Ač jsem drožkářská herka jen,
často mi mysl mámí,
jak obrok na dně — jaký sen! —
nasypat do své tlamy.
Hup s pytlem níž, hup s pytlem výš,
až v uších zazvučelo.
Ne a ne se však dostat blíž
k tomu, co v skrytu dlelo!

Přeložil
Josef Hiršal
za odborné
spolupráce
Bohumily
Grögerové
Z knížky
Beránek měsíc,
která vyšla
v SNKLU

Ač jsem drožkářská herka jen,
útěchu přece hledám.
Říkám: Jak špatně zařízen
je svět a celá věda!
Z pytle se žrádlem moudrosti
snad každá tlama žere.
Však zrnek na dně — ó té lsti! —
nikdy se nedobere.

František
Pavliček

RAUBÍŘ
A JEHO DÍTĚ

aneb

PO STARU SE
KRÁST NEDÁ

aneb

NEZDÁRNÝ
SYN

aneb

ŠKOLA
ZÁKLADEM ŽIVOTA

aneb

MALÁ DIDAKTIKA

Ukázka
z poučné kratochvíle
pro školský dorost
na motivy pohádky
Karla Čapka
Z repertoáru
Divadla Jiřího Wolkra

PROLOG

Černá noc v černém lese. Nevidět na krok, na špičku nosu, jenom čertovy obrázky zběsile pleskají v temnotách jako vlny o pobřežní útes.

HLAS ARNOŠTKA: Červená trumf a zelená ji strká!

HLAS BARABY: Flek.

ARNOŠTEK: Re.

BARABA: Tuty.

ARNOŠTEK: Boty.

BARABA: Kajzl.

ARNOŠTEK: Majzl... A eso! A deset! A trumf! A jako trumf! A jsme v troubě, že ano... Finita la komedia! Dostanu tři pětky.

BARABA: Sakra práce!

ARNOŠTEK: A život jde dál... Já to zamíchám a vy rače sejmout.

BARABA: Já bych už radši —

ARNOŠTEK: Prosím, jak je libo. Vy to rače zamíchat a já sejmu... Ano... A nejčkon — hin se hukáže... Držte si klobouk — jedeme s kopce!

LOTRANDŮV HLAS: Himl donrvetr! Mordfixlaudon! Světlo!

HLAS ARNOŠTKA: Více světla, jak řekl básník na smrtelném loži... Pantáta si nevidí do huby.

(Scéna se prudce rozsvítí. A my vidíme v čarovném zákoutí hvozdu neda-leko křižovatky zemských cest baň-ditu Lotranda a pod zeleným javorem tlupu loupežníků, jmenovitě pak Arnoštka a Barabu v pozoru s karta-mi, skrývanými za zády. Za nimi řada dalších raubířů, odsouzených spí-še k funkci dekorativní. (Z toho vyplývá, že postačí, budou-li součástí malovaného pozadí.)

LOTRANDO: Bando zatracená, já vás — to mě teda podrž —

ARNOŠTEK: Barabo, podrž hospodáře.

LOTRANDO: Co vlastně jste? Loupež-níci nebo karbaníci nebo co? Já vám tadyhle uložím pohotovost, abyste se připravili k vejpadu, a vy mastíte maryláš. Tak to, chaso, ne! Ne! (Za-řve) Ne!

ARNOŠTEK: Snad jsme poněkud po-chybili, avšak —

LOTRANDO: Člověče, ty se strháš ze samý sebekritiky. Na mne si ne-

přijdeš se žádným avšak, ty hnuse inteligentskej! Drž hubu! Kde je Vincek?

ARNOŠTEK: Poručil jste mi držet — LOTRANDO: Drž hubu a mluv!

ARNOŠTEK: Dovolte, abych celou větou... Je pravdou, že jste vyhlásil pohotovost, avšak —

LOTRANDO: Ježíšikriste, bude to?

ARNOŠTEK: — avšak až se vrátí Vincenc... A protože tu dosud není —

LOTRANDO: Jestli já skončím jako paranoik, tak to bude tvý životní dílo, chlape. Kde je?

ARNOŠTEK: Stran té paranoiky bych —

LOTRANDO: Vincek!

ARNOŠTEK: Aha! ... takže spíš logiky... Víc logiky, pantáto. Tedy Vincek... Není-li tady, je patrně dosud tam, kam jste ho vyslal... To jest na číhané. Anebo se již vrací, jako ti tažní ptáci, jak praví básník.

LOTRANDO: Marná sláva, Arnoštek — to je hlava, jak pravím já.

(V tu chvíli za jeho zády ostře cvaknou podpatky přicházejícího Vincka, který se vypjal do pozoru)

Podívejme! Tak on prej tu není. *(Arnoštкови)* Takže ty mně ho vlastně tajíš!

VINCEK: Pantáto, dovolte mi promluvit.

LOTRANDO: Teď mluvím já... *(Arnoštкови)* Ty houžvičko, ty anarchisto, ty kadeřníku jeden mizernej! *(Vincekovi)* Copak mi neseš?

VINCEK: Tady jsem si to — *(Vytahuje užmoulaný papírek)* Podle rozkazu. Vyšpehoval jsem takovou pomenší tlupu. Čtyři mužský a jedna to — paní. Teda žena.

ARNOŠTEK: Nešlo by to podrobněji? Aspoň stran té dámy?

VINCEK: Zhejralče! Mají namířeno rovnou k nám.

LOTRANDO: Detaily mě nezajímají. Chaso, vyhlašuju jenerální pohotovost! Nynčko musíme jako jeden muž! A proto — do zbraně! Moment, ještě jsem neskončil! Chci vidět čistou práci... Tož předně čistý onuce a běda, jestli někde zahlídnou rezavou kudlu!

(Chasa se usilovně strojí. Ilustrace z osvěcenských kronik se mísí s inspirujícími prvky fairbanksovských filmů, zřetelně však dominuje lidový ornament suvenýrů; Lotrando si zevrubně prohlíží mužstvo)

Dobrá... Tak to má bejt. Po našom. Po staročesky!

BARABA *(se jako slepec otáčí a tápavě se šourá za vůní, jež se mu dere do chřipí)*: Pane na nebi —

LOTRANDO: Baraba!

BARABA: Zde! *(Zastaví se, ale oko mu ubíhá za zdrojem vůně)*

LOTRANDO: Co je s tebou? Vždyť máš pošinutý ohnisko v levém oku!

BARABA: Guláš! *(A znovu se dá do pochodu jako Golem)*

LOTRANDO: Stůj nebo — *(Vytáhne bambitku)*

BARABA: Lojzík — dělá — guláš... Ježíši, já bych jed!

LOTRANDO *(ve svatém hněvu)*: Kolik jsi toho dneska ukradl, že mluvíš o mináži! Já ti to, Barabo, řeknu na rovinu! Bez práce nejsou koláče! Jo, a když už tady padlo jméno mého Lojzika, tak vám, chaso, naposled připomínám, že sedru kůži se hřbetu každému, kdo se mi před ním urekne!

LOUPEŽNÍCI *(jedním hlasem)*: Ale já přece nikdy, na mou čest!

LOTRANDO: Zrovna včera se urek tamhle Vincek, když jsem Lojzíkovi přines škorně toho, co nám utek s provazu —

VINCEK: Já?

LOTRANDO: A Baraba tuhle povídá: radši bych sloužil, Lojziku, u tebe v kuchyni, než u starýho s kudlou v zubech —

BARABA: Já?

LOTRANDO: A ty, Arnoštku, ty jsi ze všech — ale dej si pozor! Jestli něco propíchnete před tou nevinnou chlapeckou duší, napíšu vám váš vlastní testament na hřbet! Já jsem zgruntu dobrák, ale jestli chcete, budete mít vojnu jako řemen! Ve službě služba, po službě družba, ale před Lojzíkem ani slovo, nebo mě popadne taková pikantérie, že jste to neviděli.

PÍSEŇ O POTŘEBĚ
POSLUŠNOSTI
LOTRANDO

Chceš-li si dobýt dobré postavení,
mysli si totéž, co tvůj představený!
Věž, že učenlivost zdobí
papoušky stejně jak snoby,
a proto se převysoko cení.

Lidská hlava — marná sláva
nejsou plenky na myšlenky,
a tak každý zloděj slušný
nepřemýšlí a nekušní,
neboť tuší,
co se sluší,
k čemu pánbůh dal mu uši...

A proto

SBOR

Ten, kdo má život rád
bez zatínání zubů,
ať se, dokud je mlád,
naučí poslouchat
a vždycky držet krok a držet ústa!

SBOR

Náš Lotrando je vůdce jak se sluší
a my za ním stojíme tělem duší!
Při práci jen řve a hřímá,
ale po šichtě je prima,
proto naše srdce pro něj buší.

V službě služba, po ní družba,
kdo to chápe, tam to klope,
bez kázně by splakal celkem
náš kolektiv nad výdělkem,
to by ani
k mordování
pánbůh nedal požehnání...

A proto

LOTRANDO

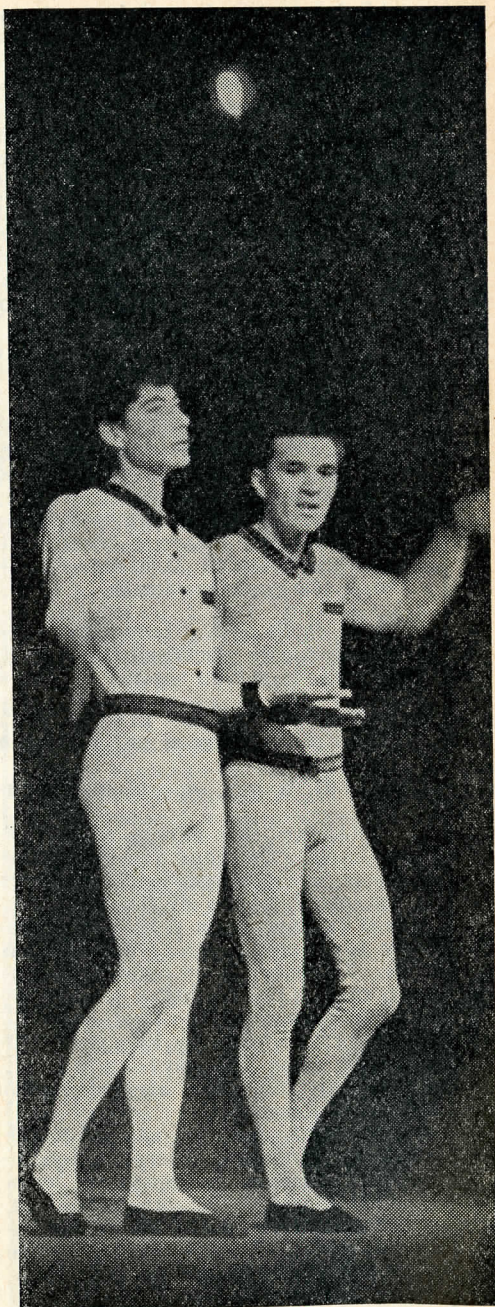
Ten, kdo má život rád
bez zatínání zubů,
ať se, dokud je mlád,
naučí — co?

SBOR

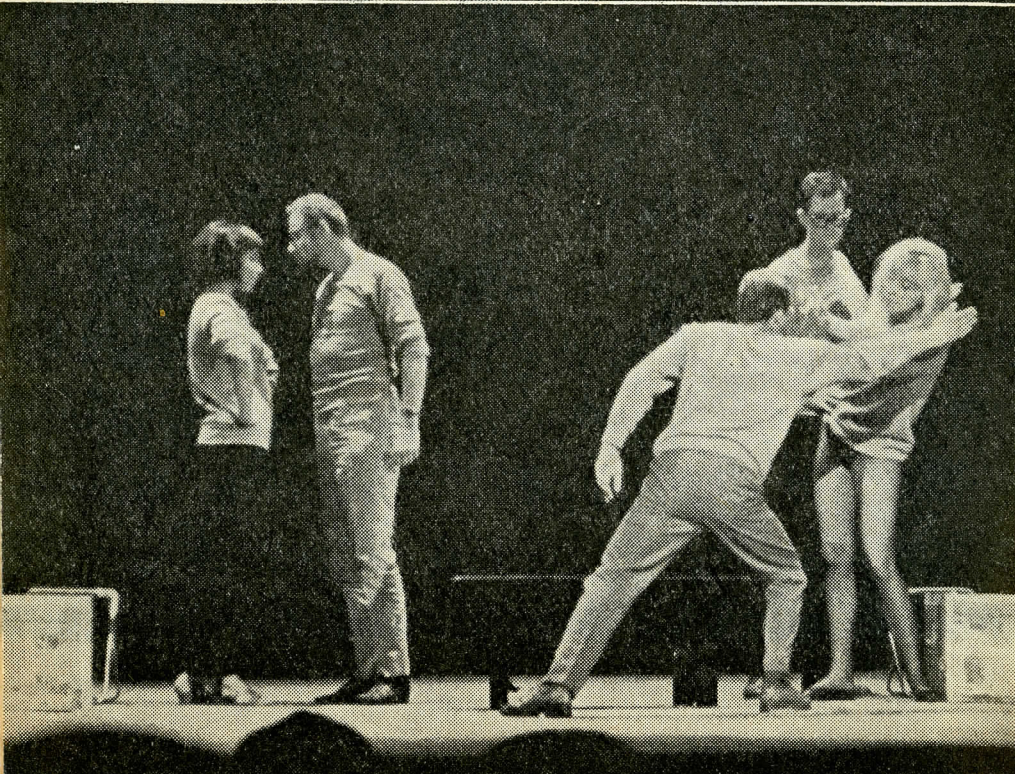
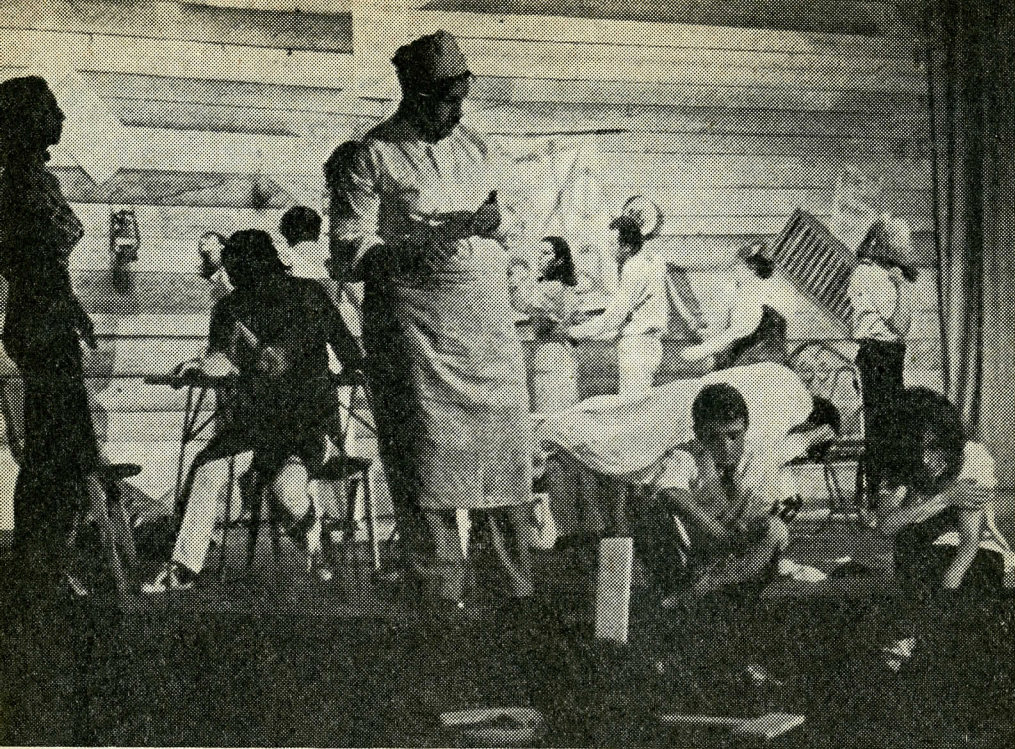
POSLOUCHAT!

A vždycky držet krok a držet
mcaryja bububu.

Na 5. mezinárodním festivalu student-
ských divadel v Záhřebu získal cenu za
nejlepší představení bukureštský soubor;
vpravo snímek z inscenace záhřebského
souboru SEK

PISEŇ ZE SMUTKU

Píseň z textappealu Divadélka Okap

Hudba: Pavel Veselý / Text: Luděk Nekuda

1. Proč mi říkáš, že mám jít, když víš, že nemám kam Proč mi říkáš,
 že mám jít a že chceš zůstat sám? Proč mě nechceš slyšet, když ti říkám, že
 já chci s tebou být, že chci s tebou být? 2. Pa-ma-tuješ,
 když's mi řekla, jsi jen ty a nic víc, proč teď říkáš, že mám jít vždyť nezbude ti
 nic Proč mě nechceš vů-bec slyšet, když ti říkám, že chci s tebou
 být, že chci s tebou být. 3. Jako žiji jeden život, žiji jed-nu
 lás-ku, proto nikdy ne-na-jdu odpověď na o-táz-ku
 proč mi říkáš, že mám jít, když víš, když víš, že chci s tebou být,
 že chci s tebou být, že chci s te-bou být.

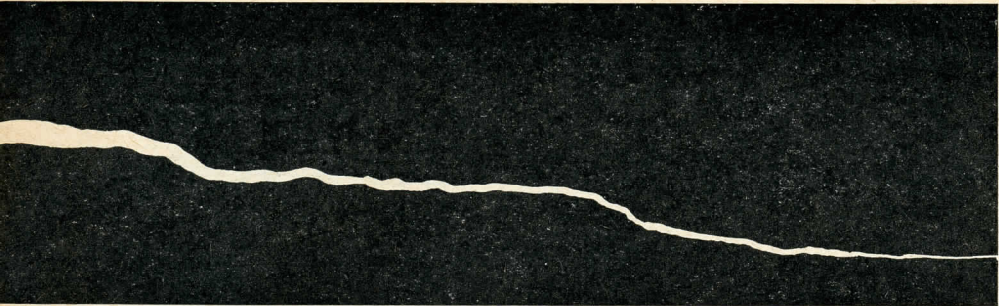
Nahoře snímek z Różewiczovy Kartotéky v provedení souboru z Janova, dole stockholmský soubor, který získal cenu za nejavantgardnější představení záhřebského festivalu.

JOSEF ŠKVORECKÝ

BRÁZDA, KTEROU

Vzpomněl jsem si na šéfa, a bylo mi nějak úplně fuk, že už není. Ale přesto jsem si na něho vzpomněl. Jak mě přijímal do podniku, v roce 1949, v období, kdy nosil manšestráky a baret. Na tu řadu let, kdy bezpečně ovládal nakladatelství, vždycky pracovitý, vždycky aktivní, vždycky à jour pod spolehlivým vedením soudruha Krále. Zestárl, ještě víc zplesatěl, vyryl za sebou hlubokou brázdou do české literatury. Podél ní ležely rukopisy, které nikdy nevyšly, pasáže vyhozené z jiných rukopisů, vylepšená slovíčka, uslušnění klasikové, roztočivé doslovy, hory zaprášených edic budovatelských románů a překladů budovatelských románů, za něž byly vyplaceny honoráře a které spočívaly v bezpečí zapomenutých skladů, nikým nežádány, hory zápisů z porad, značkové tu klikatou stezku, která jako vojenská mapa byla historií pomalého ústupu z krásných, čistých,

jednoduchých pozic prvních let, těch ježíšovských let ano ano ne ne. Šéf s pružnou obratností malého guderiana zkracoval frontu před nápořem bezbranných modernistických básníků, podivínských intelektuálů, provokujících skupinek kolem časopisu „Jaro“; nakonec se mu podařilo ten list zlikvidovat, ale pak byl, bůhví proč a jak, nucen převzít jeho estetická kritéria do vydavatelské praxe původní poezie, kterou jsem v podniku měl na starosti já. V obranných bojích, sužován terorem snobů, vyřídil mimo jiné tenoučké vydání výboru z nemravných lidových písní, jak je na počátku devatenáctého století sebral sprostý buditel Honzík z Mrtě, vyřízený za svého života bachovskou cenzurou; nyní, po poradě u soudruha Krále, byl ten útlý svazeček zařazen do stoupy (až na několik výtisků, které ukradl a svým přátelům rozdál sazeč Pechatý), a editorovi svazku,

V Y R Y L M Ů J Š É F

folklornému badateli Akademie věd Prouzovi, byla obstarána publikační činnost v kulturních časopisech. Na radu přátel z vyšších míst oddal se potom usvědčený editor pátrání po lidových pracovních písních, vzniklých na stavbách mládeže. Zlá fáma pravila, že tam sebral lidové písně charakteru podobného songům buditele Honzíka z Mrtě, ale to šéfovi nevadilo, protože k vydání je Prouza nenabídl, a tak ležely rovněž vedle brázdy vyryté šéfovou mnohostrannou činností.

Podél té brázdy se válelo také několik jeho vlastních básnických sbírek, v nichž opěval ta odvěká, klasická témata rodné hroudy, mozolnatých dlaní, krásné české vlasti a revoluce tím odvěkým způsobem básníků, po nichž nezbyl ani psí štěk a kteří se uchovávali, dokonale vymazáni z paměti, v regálech literárních archivů.

A vila se starožitnostmi, s bezhla-

vým amorkem na zahradě. A manželka, kterou jsem tak dobře znal a věděl jsem, co si o něm myslí. A první manželka, s níž se rozvedl a která prý nyní jezdí jako průvodčí na tramvaji. A ta židovská snoubenka, co mi o ní vyprávěl Kopanec, ale ta už je taky mrtvá.

Co po něm zbude? Nekrolog v Literárkách — to je redakční povinnost — a ta brázda, na kterou všichni radši rychle zapomenou — to zbyde po té staré šikovné kurvě, mém šéfovi.

Stará bela, jako po nás všech. Zapomněli jsme na selský rozum, nebo snad na selskou čest; všichni; všichni se od něho uchýlili, neužiteční učinění jsou, není, kdo by činil dobré, není —

Vstal jsem a odešel jsem po pěšince z hotelu.

Úryvek z románu Lvíče

ČAS

Blues z pořadu souboru Saturn A + Z + KONSTANTA =
Hudba i text: Jindřich Brabec

Blues

čas, čas, čas je divnej patron, čas, čas, čas! Na o-kenní tabuli

roztahuje fabuli čas, čas, čas Stín a světlo, soumrak a den je pryč,

solo když potkáš nau-lici vteřinu, ó, zdá se ti krátká, zdá se ti krátká moc,

2. hlas Čas. čas. čas je divnej patron, čas, čas, čas

přidáš-li k tý vteřině vteřinu, ó, přijde ti třetí, přijde ti na pomoc

Na o-kenní ta-bu-li roz-ta-hu-je fabu-li čas, čas, čas.

a tak se stále, stále skládá čas z vteřin, co obí-ha-jí nás.

stín a světlo, soumrak a den je pryč.

Na-táhni ruce, rozevři dlaně, houf ti jich spadne do ná-ru-če,

když chvíli zasníš, nemyslíš na ně, tak sou pryč jako čas a čas je jako o-ny.

Hudba: Petr Hapka / Text: Petr Rada

Hudba: Petr Hapka / Text: Petr Rada

F F F F Dmi

Malý krá-mek na ná-ro-ží ne-se černý štít, do výkla-du
Postá-va-jí u na ná-ro-ží, hla-vou ký-va-jí, jaké bu-de

F F C7 F Dmi

čerstvé zboží den-ně mu-sí mít, sbíhaj'se tam ze všech stran,
zítra zboží, starost mí-va-jí, před pohřeb-ní službou ten

F Dmi F Dmi C

jako hloučky černých vran, sýčkové a kostel-ni-ce od chrámových
hlouček stojí ce-lý den, nedopře-je nebož-tí-kům klidný

Dmi / / / Dmi C Dmi C 1. Dmi CC7 / 2. Dmi C7

bran, sen jé jé jé jé jé jé jé jé jé jé

G Am C G7 C7 F7

lá lá lá lá lá lá la la atd.

Am G 8 /// G 8 /// Dmi C Dmi C Dmi C Dmi C C7

ú jé jé jé jé jé jé jé jé jé jé

F F Dmi Dmi F F

Postáva-jí na ná-ro-ží hlavou ký-va-jí, jaké bu-de zítra zboží
Malý krá-mek na ná-ro-ží ne-se černý stín, do výkladu čerstvé zboží

F C7 F Dmi F Dmi

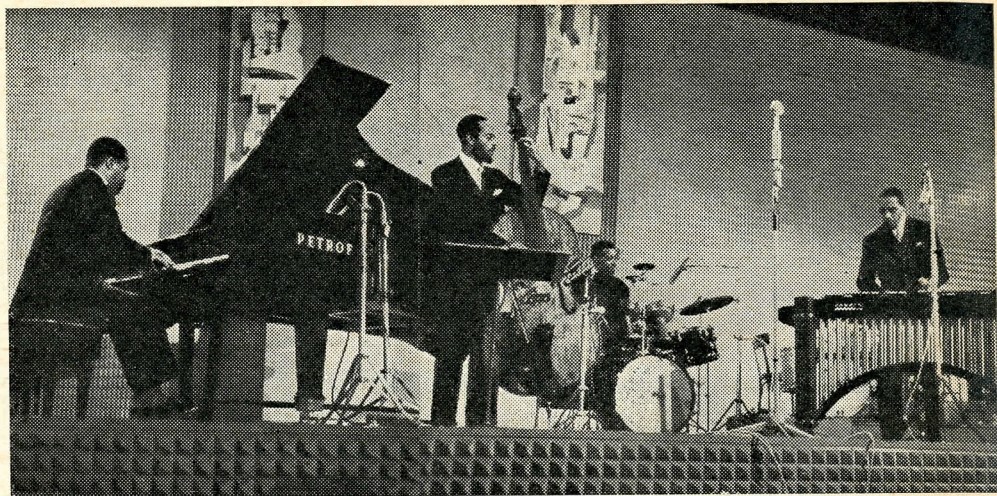
starost míva-jí, před pohřební službou ten hlouček stojí ce-lý den
denne mu-sí mít, sbíhaj se tam ze všech stran, jako hlouček černých vran,

F Dmi Dmi / C / Dmi / / /

nedo-pře-je ne-bož-tí-kům klid-ný sen jé jé jé jé
sýčko-vé a kostel-ni-ce od chrá-mových bran.

Dmi C Dmi C Dmi C 1. Dmi G7 / 1 / 2 Dmi C Dmi

jé jé jé jé jé jé jé jé jé jé

II. MEZINÁRODNÍ DŽEZOVÝ FESTIVAL V PRAZE

Snímky fotografů V. Chocholy, V. Tůmy a V. Hanzla zachycují vystoupení skupin Modern Jazz Quartet, Les Swingle Singers a Acker Bilk

UŽ DÁVNO NEJSEM DÍTĚ (STARS FELL ON ALABAMA)

Píseň z repertoáru Divadla Semafor

Hudba: F. Perkins / Český text: Jiří Suchý

Mírně

Ona: Už dávno nejsem dí - tě a vím co sem už ze stá - t, když řekneš milu -
Už dávno nejsem dí - tě a vím, budeš se mi smá - t, když budu ostra -
We lived our little drama, we kissed in a field of white, and stars fell on Al-a -
I can't forget the glamour, your eyes held a tender light, and stars fell on Al-a -

ji tě, mám tě rád se ptát. Kdo je ten pán co se mi stále
ži - tě On: Já jsem ten pán co se ti stále
ba - ma last night. I never planned in my im - a - gi -
ba - ma last night. last night.

dvo - ří a co mi bo - ří můj i - de - ál, kdo je ten pán a proč mě stále
dvo - ří a co ti bo - ří tvůj i - de - ál, já jsem ten pán co říkáš, že tě
na - tion a situ - a - tion so heaven - ly, A fair - y land where no one else could

mo - ří, o - či mu ho - ří, ať běží dá - l, ať zmizí okam - ži - tě, než
mo - ří, o - či mi ho - ří, láskou jsem vzplá - l. Ať zmizí okam - ži - tě, než
en - ter, and in the cen - ter just you and me dear, My heart beat like a ham - mer, my

mé srdce zašep - tá, - už dávno nejsem dí - tě, jsem tvá.
mé srdce zašep - tá, - už dávno nejsem dí - tě, jsem tvá.
arms wound a - round you tight, and stars fell on Al - a - ba - ma last night.

Vibrafonista Milt Jackson při svém vystoupení na II. mezinárodním džezovém festivalu
Foto V. Tůma

Lošiv
až pod
Orinoko
anebž sich
ni moji
odcove

Z KOŠÍŘ
AŽ
PO
ORINOKO
aneb
VŠICHNI
MOJI
OTCOVÉ

TULÁCKÉ
VYKROČENÍ
NAPŘÍČ PRAHOU
TŘICÁTÝCH
LET,
KONČÍCÍ VELKÝM
POTLACHEM
NA ZLATÉ ŘECE

NA CESTU ZVOU:

G. VČELIČKA, V. E. FOŘT,
K. HAŠLER, J. MOTTI,
E. FIALA, R. JURIST,
J. ŽÁK, B. HURIKÁN,
J. VOLDÁN, J. ŠKVORECKÝ,
J. R. PICK, S. KUNST
A MNOHO DALŠÍCH

SCÉNÁŘ (ZKRÁCENÁ
VERZE): K. URBÁNEK

OSOBY:

Otec Lojza - Jim Remington
Otec Venca - Joe Underwood
Otec Pepík - šerif Bill Vodička
Kadlík - Kid
Tonka - Daisy
Žanda - Cathy
Anda - Mary
Zuzi - Sus
Blani - Bessie
Němý muž - Speechless man

Na Pražákově snímku V. Nerušilová, Z. Princová a K. Laštovka v kabaretu Z Košíř až po Orinoko, který v loňské sezóně uvedlo divadlo Paravan

Praha v letech 1927—1933. Zapadlý periferní kout. Plakátoviště, ohrada. Uprostřed dvě velké reklamní láhve (s dveřmi a okénky), mezi kterými visí přes den prádlo a navečer girlandy změní toto prostředí v jeviště zahradního šantánu. U portálu: zvonec, gong, siréna — hlukové království němého muže. Němý muž na chůdách pozdraví publikum a začíná

REKLAMNÍ PROLOG

Ze všech stran hlediště se ozývají reklamní slogany.

VENCA:

Nezapomeň, že má Jína
za patrona Antonína!

ŽANDA:

Kdo na nohy churaví,
Francovka ho uzdraví!

VENCA:

Klobouček od Oulíkové — píl svatby.

ZUZI:

Šotkem praní — pouhé hraní.

KADLÍK:

Šetři kasu — kupuj v Asu.

TONKA:

Lepší, zmeškáte-li vlak,
nežli nemít s sebou Tokainac.

PEPÍK:

Mischellin — vzduch zdarma.

ANDA:

Z kila ovoce — dvě kila marmelády.
Koldi-Petosa. Pink.

PEPÍK:

Radion pere sám.

LOJZA:

Koukej, heleď, starej vole,
šetři a vař na Smetole.

*Reklamní průvod vstupuje po schodech
na jeviště.*

LOJZA:

Garantol kde, tam vesele
lehá manžel do postele.

ZUZI:

Líbá rád a očka mhouří,
po hospodě víc netouží.

ŽENY:

Když v ložnici hmyz se rojí,
manžel doma neobstojí.

MUŽI:

Lépe je mu u sklenice,
nežli v noci tlouct štenice!

TONKA:

Proto každá, moudrá žena

VENCA:

prostředkem jest zásobena,

ŽANDA:

po němž zhyne hmyz i mol,

KADLÍK:

a tím jest jen ...

VŠICHNI:

G A R A N T O L !

ČÁST PRVNÍ

KOŠÍŘE

Periferní rajón — dvorek činzáku, kam přicházejí potulní zpěváci a zpěvačky s muzikou vyžebrať si nějakou tu mergli. Němý muž začne zvonit — odevšad se ozývají výkřiky: Hadry, kosti, kůže! Popeláři! Okna zasklít!

OTEC PEPIK:

Já jsem sirotek
v Praze zrozený,
otce nemám, matky neznám,
jsem vopuštěný!

OTEC LOJZA:

Matko, matko má,
pročs mne zrodila,
když nemělas citu lásky
pro svého syna.

OTEC VENCA:

Otče, otče můj,
kams dal rozum svůj,
zanechals mne, sirotečka,
zkazil život můj.

VŠICHNI:

Ta porodnice,
v Praze stavěná,
tam je dítě na tisíce,
co otce nemá.

PEPÍK:

Děkujeme pěkně, melospaní.

VENCA:

Kluci, tady to sype. Pámbů vám to zaplat, slečinko.

LOJZA:

Srdce se mi třese, vítr bůra nese.

TONKA:

Pardálové, frajeři, když už máte večeri,

ŽANDA: vymázněte, kujóni, to jsou naše rajóni!

TONKA A ŽANDA:

Jo, ta pražská porodnice,
ta je pěkně stavěná,
stavěli ji dva zedníci,
ze cihel a z kamena.
Čtyři vokna do ulice,
jedny vrata do dvora.
Ten, kdo vynašel injekce,
to byl pěkný potvora.
Byla sem v pavilóně,
maj tam pěkný posteť,
a když sem se probudila,
stáli tam dva andělé.
To nebyli andělové,
to byli dva dochoťi,
rukávy maj vykasany
jako náky žongléři.
Čtyři vokna do ulice,
jedny vrata do dvora,
přijď, miláčku, podívej se,
jak tu ležím ztrápená!

Následující balada se odehraje jako obraz ze života s jednajícími postavami — vězeň, jeho milá, žalářník a komentující lid.

PEPÍK:

Vězení, ó vězení,
železa sou tuze studený — můj bóže!
Já tu čekám každej den,
brzo-li se ozve klíček ven — jdi domů!

LOJZA A ŽANDA:

Tu přijde pan žalářník,
volá jeho jméno příjmení — můj bóže!

VENCA:

Máte jít tam nahoru,
máte tady nákou návštěvu — jdi domů!

PEPÍK:

Tu mi vedou, nevím kam,
po těch chladných chodbách sem a tam
— můj bóže!

LOJZA A ŽANDA:

Když pak přišel nahoru,
jeho holka sedí u stolu — jdi domů!

VENCA:

Bílej šátek v ruce má,
modrý voči sobě utírá — můj bóže!

PEPÍK:

Přinesla mi koláče
a dala se přitom do pláče —
má děvka dobrá.

TONKA:

Rodiče a přátelé
zapomněli, Pepku, na tebe — jdi domů!
Jenom já, tvá milenska,
jdu potěšit svýho srdínka — můj bóže!

PEPÍK:

Dvě ruce a dvě voči
ty pláčou ve dne v noci —
má děvko dobrá!

Žanda a Tonka odejdou.

LOJZA: Pepo, nebreč, už sis to vodorlečel
a pak poslouchej — amnestie! (*Němý muž udeří do roury, hudebníci jako jeden muž vzkřiknou: Poledne!*) A vůbec, co bys řek tomu, vtevřít si spolu nákej kšeft!

PEPÍK:

A s čím?

LOJZA:

No šperhákem!

VENCA:

Kluci, nechte toho, víte, co je novýho?

OBA:

Ne.

VENCA:

Já vám mám holku, ta když se směje,
tak si cucá náušnice.

LOJZA:

Venco, ale to tvoje roští nák šilhá?

VENCA:

Dycky taky ne, jen když se na něco kouká.

LOJZA:

Málo platný. Ta Vencova holka má tělo jak album zločinců.

PEPÍK:

Tak tlustý?

LOJZA:

Ne, ale samý votisky prstů.

Ozve se třeská hudba — na scénu vstupují Anda, Zuzi a Kadlík jako členové Armády spásy, hrají na trubku, píšťalu a bubínek. Se suverenitou jim vlastní přepadnou své oběti.

ARMÁDA SPÁSY:

Mistr chce z nás rybáře mít, ryby lovit,
mistr chce z nás rybáře mít,

kdo chce za ním jít.
Já chci za ním také jít,
mistr chce z nás rybáře mít,
kdo chce za ním jít.

ANDA:

Varujeme před snílky a blouznivci, kteří,
reformující svět, zanedbávají svou vlast-
ní rodinu, jako jedna matka, která psala
o nových proudech ve výchově rodinné,
načež odešel přednášet do schůze, po-
věsila muži a dětem párky k večeři na
kliku.

KADLÍK:

Mysli, že jsi šťasten v manželství, a
budeš jím.

ZUZÍ:

Dostane-li milénec košem, nemusí s ním
hned do Vltavy. Především, kdož ví,
jelikož definitivní a mnohé odřeknutí
bývá skrytým svolením, takže kdo vytrvá,
možná, že zvítězí.

ARMÁDA SPÁSY:

Muž hloupý stavěl dům svůj na písku
a přišel prudký déšť.
Déšť padal a voda stoupala
a dům se rozbořil.

ANDA:

Slovo protekce a protekcionářství více
nežli kdy jindy vystrkuje své dlouhé
rohy v mladé naší republice. Vy všichni,
kdož sháníte doporučení a protekci do
četných ministerstev, položte sobě nej-
dříve ruku na srdce a pak otázku, máte-
li na to schopnosti a jste-li tou smeta-
nou, které tam republika potřebuje.

ZUZÍ:

Hovory o hlavách korunovaných vyžadují
svrchané opatrnosti. Totéž týká se
i vladařů jinak demokratických.

KADLÍK:

Zdá-li se ti, že ten který hodnostář nebo
funkcionář, včera ještě chudý, dnes vede
život člověka zámožného, nemáš práva
viníti ho jen proto ze špatných skutků.
Snad vyhrál z loterie, snad dědil, snad
udělal dobrý obchod. — Dokud nejsi ne-

zvratně přesvědčen, že se dopustil zpro-
nevěry, kterou můžeš mu dokázati —
nesmíš říci ani slova. Mohl bys na to
těžce doplatit.

ARMÁDA SPÁSY:

Muž chytrý stavěl dům svůj na skále
a přišel prudký déšť.
Déšť padal a voda stoupala
a dům ten zůstal stát.

ZUZÍ:

Dívko dobře vychovaná! Ve styku s mla-
dými pány chovej se tak, abys nikdy
nepozbyla jejich úcty.

KADIÍK:

Rodičové, nedávejte svých synků na byt
ke kvartýrským, které mají dcery schop-
né milování.

ANDA:

Dcero v domě, pamatuj! Tvůj zevnějšíšek
budiž čistý, půvabný, bez poskvrny a
dívčí pokoj tvůj, máš-li jaký, buď jako
malá klenotnice.

*Nedobrovolní posluchači výstupu Armády
spásy se konečně vzpamatují a provoca-
tivní písničkou ukončí jejich přednášku.*

OTEC PEPÍK:

Já mám žabu buclatou,

VŠICHNI:

napřed, vzadu kulatou,
ta je podle jeho gusta,
na všech stranách řádně tlustá.

OTEC PEPÍK:

Já mám žabu buclatou a mám ji tak rád,

VŠICHNI:

vždycky si ji poplácává,
než jde večer spát.

PEPÍK:

Copak moje Máňa, dneska na mne zase
po dlouhý době promluvila.

OBA:

A co říkala?

PEPÍK:

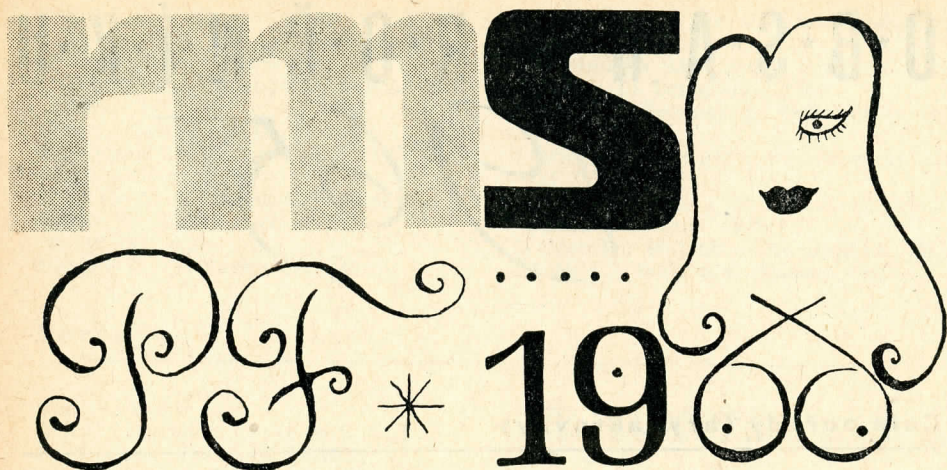
Abych držel hubu!

*Lojza a Venca odcházejí, přichází Tonka a Žanda, zpívají a tančí s otcem Pepíkem
následující píseň:*

OBĚ:

Kdys měla panna měla pána, byla na něj udělaná,
takže ať chtěl co chtěl na ní, vždy mu dala bez říkání.
Bylo jí, když na ni šáhnul, jako by ji metlou žahnul,

Kresba L. Štěpána

repertoár malé scény

ROČNÍK III 1965

Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis n. p.

Redakce: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková, Jaroslav Vedral.

Grafická úprava: Miloslav Fulín.

Technická redaktorka: Jana Zubíková.

Redakční kruh: Pavel Fiala, Vladimír Fux, Miloš Hercík, Jiří Chlíbec, Miroslav Kovářík, Vladislav Stanovský, Josef Škvorecký, Ivan Verner, Ivan Vyskočil.

Tiskne Knihitisk, n. p. provoz. 2, Praha 2, Slezská 13.

Rozšiřuje PNS.

O * B * S * A * H R * O * Č * N Í * K * U

1965

Celé pořady (hry, aktovky)

- Bárta V.: Jak se chodí za holkama IX/12
Becher B.: Šek pana Hippolyta IV/24
Bošek P.—Kincl J.:—Co dělat po páte
XI/30
Brousek A.—Felix Š.: Slepá ramena
VIII/1
Fiala P.—Krejčík M.: Máslo X/12
Fux V., Kneifel A.—Štancil L.:
... alias Odyssea VII/4
Herbert Z.: Druhý pokoj VI/4
Martinec J.—Friedrich K.: Létající tramp
V/14
O'Casey S.: Měsíc nad Kylenamoe XI/16
Pergner E.—Fiala V.: Pejsánkové II/14
Raos I.: Pod gilotinou I/14
Šrut P.—Skoumal P.: Generál Ivanka
III/2
Urbánek K.: Z Košíř až po Orinoko XII/18
Veselý P.—Nekuda L.: Čekání na Agátu
VI/14
Klauniády (sestavil Jaroslav Beránek)
VIII/31
Před dvaceti lety (sestavil Vladimír Justl)
III/22

Scénky

- Dahl R.—Vostřel D.: Kýta IV/9
Foustka I.—Kosnár S.: Zlý sen Dominika
Šálečka-Počernického I/44
Grym P.: První minuty po vraždě IV/35
Hodek A.: Černý tulipán X/40
Jakubowski W.—Korpolewski Z.: Výkupné
IV/13
Kosnar S.—Fejér I.: Lombroso Ltd IV/19
Melíšek J.: Matka ve službách ČSA I/41
Život je kouzelný! I/36
Pavlíček Fr.: Po staru se krást nedá
XII/4
Pavlovová M.: Mariáš V/9
Rehák I.: Připravte si drobné! IX/45
Švandrlík M.: Co s nemocnou hyenou?
I/46
Valenta B.: Tma a světlo (pantomima)
I/30
Vostřel D.: Modlitba kasaře IV/23
Zelenka B.: Kovbojka VI/41
Od toho jsem tady I/38

Povídky

- Afanasjew J.: Dramatik a pekař V/7
Bieler M.: Irinda a Arandi II/8
Böhl H.: Červeně orámovaný papírek
IX/8

Brouček V.: Příhoda s motorem III/43
Hildesheimer W.: Byt v podkroví I/4
Dař se mi dobře I/6
Pohostinské vystoupení pojišťovacího
agenty I/2
Jílek J.: Talent VI/42
Kusenberg K.: Hloupý člověk IX/6
Spěšný život IX/5
Kuzmanovič V.: Sběrka čínské poezie X/6
Marek B.: Knoflík IX/44
Svatý Jiří I/28
Nekuda L.: Kamenolom X/45

Podaný J.: Jak se odhaluje vodotrysk
II/45
Prázdniny s Antonínem X/36
Souchop J.: Telegram IX/44
Svěrák Z.—Šebánek J.: Skladník a čáp
VII/43
Škvorecký J.: Brázda, kterou vyryl můj
šéf XII/10
Etuda se slečnou Stříbrnou VIII/20
Reakcionář Khon VII/2
Walser M.: Můj obrovský problém IV/1
Záček I.: Lístek v kartotéce VI/12

Verše

Ajgi G.: Básně V/3
Arp H.: ze sbírky Černé býlí VI/1
Bartušková M.: Básně IX/10
Brownjohn A.: Cesta za králíčkem IX/1
Halas F.: Barikáda V/1
Hanzlík J.: Domek za tratí I/35
Holan V.: verše ze sbírky Bolest I/1
Hughes L.: Tančírna II/3

Matys R.: Básně IX/41
Morgenstern Ch.: z knihy Beránek měsíce XII/1
Poštulka V.: Zvěřinec I/34
Schnabel J.: ...léto bylo ohnivé VII/1
Šrut P.: Báseň na cestu oknem II/4
Vozněsenskiĭ A.: Óda klepařům X/1
Mladá jugoslávská poezie XI/2

Drobnosti

Brecht B.: Hovory na útěku I/24
Čapek K.: Bajky II/48
Marsyas II/1
Hokeš E.: Evangelium pana Latrúna
XI/44

Nekuda L.: Nápady X/33
Šimková B.: Sochokryf I/33
Vyhlášení a výsledky celostátní soutěže
malých novinářských a literárních žánrů
IV/41, XII/45

První řádky

Burianová R. II/47
Cincibuch P. V/43
Chovanec J. XI/47
Kellner J. IV/42
Konečný M. II/47
Kryl K. VII/45
Kříbek B. V/43

Křížková E. IX/47
Marek B. IV/42
Pěta J. VI/47
Rezníček Z. VII/45
Svobodová O. X/47
Zelenka J. V/43
Zeman S. X/47

Písně

Basler D.—Rohlena V.: Tenkrát V/41
Bauer J., Hála V.—Nádvořík B.: Roztoulaný den VI/45
Bažant J., Malásek J., Hála V.—Blažek V.:

Život je bílý dům I/37
Bažant J.—Štáidl J.: Má oči šedé X/III.
ob.
Brabec J.: Čas XII/12

Fantazie XI/29
 Dudek J.—Aplť J.: Nebe bylo modré X/43
 Dvorský R. A.—Pixa J., Vavřín Z.: Jipi jou III/III. ob.
 Dvořák M.—Dvořák V.: Dříve než se s vámi sejdu (Strejda) XI/13
 Fořt V. E.: Sosna V/37
 Hála V.—Brdečka J.: Balada Mexico Kida III/45
 Hammer J. ml.—Hořec J.: Dobrý večer, blues VI/46
 Hapka P.—Rada P.: Malý krámeček XII/13
 5 šansonů z cyklu na shakespeareovská témata VIII/24
 Romance pro žlutý svetr XII/46
 Holeček I.—Svoboda J.: Piha na tváři VI/10
 Písnička o štěstí I/47
 Jakoubek J.—Grym P.: Píseň o ženě a vojákovi X/5
 Kopecký K.—Faktor J.: Schody do nebe V/III. ob.
 Krejčík M.—Fiala P.: Já jsem jiná VII/1
 Madar Z.—Bystřina I.: Jeskyňka malá X/44
 Madar Z.—Pavlík L.: Barbarská móda I/43
 Mareš K.—Štáidl J.: Hvězda na vrbě VIII/III. ob.
 Nachidai N., Ei R.—Zíma J.: Bílá vrána IV/40
 Nikodem B.—Dvořák V.: Prima den VII/III. ob.
 Nikodem B.—Fikejzová J.: Zahraj nám, Joe IV/22
 Nikodem B.—Růžička K.: Houpy hou V/12
 Perkins F.—Suchý J.: Už dávno nejsem dítě XII/17

Rychlík J.—Brdečka J.: Sou fár tu já aj mej III/44
 Ryvola M.: Poslední míle V/13
 Self A.—Štáidl J.: Roň slzy II/12
 Skoumal P.—Gruša J.: Hlava I/32
 Skoumal P.—Vodňanský J.: To vaše alibi IV/15
 Sourire S.—Fikejzová J.: Dominiku... II/III. ob.
 Stoll J. W., Del Roma, Plante J.—Fikejzová J.: Malý vůz VI/III. ob.
 Šlitr J.—Suchý J.: Babeta IX/III. ob.
 Blues o stabilitě I/III. ob.
 Haló, Satchmo! IV/7
 Je nebezpečné dotýkat se hvězd IX/4
 Tak abyste to věděla XI/47
 Tereza IV/8
 Štáidl L.—Černý R.: Čínský drak XI/III. ob.
 Štancl L.—Flíček J.: Láska V/46
 Studentský popěvek I/26
 Veselý P.—Nekuda L.: Píseň ze smutku XII/9
 Vomáčka J.—Dvořák V.: Montér Václav IX/11
 Vomáčka J.—Vittinger J.: Volání divokých husí III/46
 Zedník M.—Vedral J.: Jaro v ulici V/41
 Prapraděd — americká lidová — Dubský V. V/12
 Růže z Texasu — americká lidová — Fischer I. XI/12
 Třešně zralé — americká lidová — Fischer I. II/13
 Vozičku, ke mně leť — spirituál — Joran J. IV/III. ob.
 Zuzana — americká lidová — Škvorecký J. V/38

Písně bez not

Hála V.—Borovec Z.: Přichází večer k pastvinám V/40
 Herman G.—Štáidl J.: Hallo, Dolly IV/43
 Kefurt M.—Schneider J.: Vidím tvůj stín VI/43
 Marat Z.—Borovec Z.: Kde je tvůj pláč? V/39
 Nikodem B.—Sova O.: Osado, na shledanou V/39

Renart, Sigman—Černý R., Štáidl J.: Loudá se půlměsíc VI/44
 Shanklin W.—Borovec Z.: Jezabel IV/43
 Šlitr J.—Suchý J.: Krajina posedlá tmou VI/44
 Spím VI/43
 Červená řeka — americká lidová — Fischer I. IV/44
 Zlaté střevíčky — americká lidová — Dubský V. V/40

nespala a nejedla, tak moc ji láska posedla.
A tak celá vždy uhřátá večer z domova prchla obratně,
a hned vklouzla s ním za vrata, kde pak měli se rádi závratně.
Ale ach, ale ach, ale ach, ó já,
že nic netrvá ve světě věčně, ani láska k jedné slečně,
jednou, když se z rande ulil, přistihla ho, an se tulil,
přistihla ho za vratama, an se tulil s děvčatama,
příšerně se naštvála, načež mu hned napsala:
Podívej, ty si, miláčku, pro mě nevyrost,
jen tě vidím půl a mám tě víc než dost.
To je tím, žes ten čistej květ jen tak pro radost
krutě utrhnul a zkazil mou mladost.
Snížek napadal na tu cestíčku,
kudys chodíval se mnou k lesíčku.
Podívej, tys mně, miláčku, k srdci nepřirost,
ty mě vynechej a neměj na mě zlost.
Když onen pán to psaní přečet, začal jako děčko brečet,
že to však byl kličas blondák, hned jí poslal korespondák:

PEPÍK:

Dej si, holka, na mě majzla, tys mi v těle srdce zgrajzla,
nepřijdeš-li ve středu, tak just si něco provedu!

OBE:

Ale u ní už smůlu měl a tu zoufalý plán mu v lebku vlez,
v žalu usednul na tunel, načež vrh se střembřích pod expres
Ach jo, ach jo, ach jo, ó já!
Pět vagónů a tendr jelo přes to jeho mladý tělo,
že když komis tam pak zašla, sotva z něho půl se našla.
Když tu půlku nesli domů, pozvali též pannu k tomu.
Však ta panna ukrutná řekla slova urputná:
Podívej, ty si, miláčku, pro mě nevyrost,
jen tě vidím půl a mám tě víc než dost.
To je tím, že jsi čistý květ jen tak pro radost
krutě utrhnul a zkazil mou mladost.
Louka zelená, kdes mě míval rád,
už je skosená, škoda nastokrát!
Podívej, tys mně, miláčku, k srdci nepřirost,
ty mě vynechej a neměj na mě zlost!

S frajerským popěvkem přicházejí otcové Lojza a Venca jako lepiči plakátů.

LOJZA A VENCA:

Na Letné je kopaná, fandům trhá nohama.
S frajerkama frajeři kroky své tam zaměří.
A jak padne nákej gól, uděláme hned frmol.
Zařveme si do oušek, vždyť jsme samej fanoušek.

Kabaretní hra Z Košíř až po Orinoko aneb Všichni moji otcové režíroval autor scénáře Karel Urbánek. Na snímku J. Pražák a K. Laštovka, Z. Škvorecká, J. Vondráček a V. Nerušilová

VENCA:

Jo, každej začátek je těžkej, povídá zloděj a ukrad kovadlinu.

LOJZA:

Venco, poslouchej, ty prej si byl na vojně vyznamenanej?

VENCA:

Byl.

LOJZA:

A za co?

VENCA:

Zachránil jsem život celému regimentu.

LOJZA:

Jak to?

VENCA:

Zfackoval jsem kuchaře.

LOJZA:

Jo, to ve škole taky vykládal učitel blbý vtipy. Všichni žáci se povinně smějí, jenom Frantík nic. Přijde k němu učitel a povídá: Tak copak, copak, Frantíku, pročpak se nesměješ? Ale, pane učiteli, já jdu stejně od pololetí pryč.

VENCA:

Zajímavej nápis byl na Volšanským hřbitově: V noci dne 26. února 1927 šel se pan Jan Hořán, drogist, se svíčkou v ruce přesvědčit, je-li ve skladišti benzinová nádrž plná. Byla.

LOJZA:

Hele, Venco, víš, jakej je rozdíl mezi fackou a pětikorunou?

VENCA:

Nevím.

LOJZA (dá mu políček):

Tak tohle byla facka a teď ti vokážu toho bůra.

Němý muž zatroubí na sirénu, hudebníci vzkřiknou: Padla!

VENCA:

Jako přiřítá.

A oba lepiči sbalí svá fídlátka.

Vrací se Tonka se Žandou a zpívají:

Každej tejden v neděli, v neděli,

Anča volno měla.

Scházela se s vojáci, s vojáci, večír u Anděla.

Jí se ale líbil jeden fešnej civil, ten, kterej se menoval, menoval, Emanuel Přibyl.

Tak ho k sobě pozvala, pozvala, takhle do kuchyně, chtěla se s ním milovat,

ale von řek: I ne!

Ani ji nepolíbil, ten pitomej civil, ten, kterej se menoval, menoval, Emanuel Přibyl.

Tak se na něj vyflajzla, vyflajzla, a dala mu kvinde:

Dyž mě nechceš milovat, hledej štěstí jinde!

Tak poznal, že chybil, ten pitomej civil, ten, kterej se menoval, menoval, Emanuel Přibyl.

Obě se ukloní a odejdou. Reklamními láhvemi vcházejí Lojzík a Venca, tentokrát jako kameloti.

VENCA:

Právě vyšel Večerní list — večerník, kupujte večerník!

LOJZA:

Expres! Expres! Nejnovější zprávy z celého světa. Žena soudního rady zemřela v lese hladý! Expres!

VENCA:

Kdo zavraždil poslance Žalotína? Závažná výpověď sveřepého výměnkáře.

LOJZA:

Záhadné zmizení mladé profesorky na Moravě. Celý profesorský sbor v podezření.

Objeví se Zuzi, aby si koupila noviny.

LOJZA:

Señorito, tady je to, kupte si večerník.

Zuzi si kupuje noviny.

VENCA:

Slečinko, Expres, expres, až do domu. Tragédie v jedné větě.

LOJZA:

Matka zapomněla dítě v tramvaji. Usmívající se v peřince, dojelo šťastně až do remízy.

VENCA:

Posluhovačka přepadena neznámým individuem. Zůstala ležet na schodech, aniž se dovolala pomoci!

LOJZA:

Klatovská jablka s arsenovou náplní. Neznámá žena odesílatkou záhadné zásilky otrávených jablek do klatovské školy záložních důstojníků!

OBA:

Kdo je klatovská signora Toffana?

ZUZI:

Byla jednou jedna panna rozmilá, jež by bez kaprála šťastná nebyla, její heslo bylo: láska!

Říkali jí panna Stázka,
ačkoli snad nikdy pannou nebyla.
Pannou nebyla.
Panna Stázka byla v lásce nestálá,
kaprála zakrátko zase nechala,
měla ráda poručíka,
statečného bojovníka,
kterého prý na Střeláku jednou poznala.
Jednou poznala.
Ale panna Stázi dřív než za měsíc
viděla, že z téhle lásky není nic,
poručík má malou gáží,
a z té se mu ještě sráží,
poručík nic pro ni není, kapitán je víc.
Kapitán je víc.
Kapitána také brzy nechala,
neboť plukovníka kdesi seznala,
tomu ale kvinde dala,
neboť měla jenerála,
kterému víc nežli vojna
perka prohnala.
Perka prohnala.
Když vypila lásky kalich přesladký,
od jenerála to vzala nazpátky.
Brala to pak dolů shora,
až prý přišla na tambora,
a to je ten smutný konec
této pohádky.
Této pohádky.

*Kameloti, kteří byli hereckou součástí
Zuziny písně, po jejím odchodu pokračují.*

VENCA:

Večerník, kupte si večerník AZ!

LOJZA:

Expres! Expres! Drama a vášně z pěti
světadílů! Expres až do domu!

*Přichází Někdy muž a Blani. Nesou gir-
landy a lampióny a zdobí scénu.*

VENCA:

Tragédie na Klikovce. Prala si blůzičku
v benzínu a z bytu má rumišťe.

LOJZA:

Dvacetiletý mladík zardousil milenkou a
potom ji pověsil na jabloň. Rodičům te-
legrafoval: O Máně nevím!

VENCA:

V době, kdy byl na trhu, objednal mu
pohřeb. Penzionovaný úředník obětí ne-
dočkavých příbuzných.

LOJZA:

Jack Rozparovač na Ostravsku.

VENCA:

Ženy bez žárlivosti: Nové podrobnosti
o Eskymácích. Ženy si vyměňují muže
a naopak!

LOJZA:

Josefinu Bakerovou uvidíme také v Pra-
ze. Honorář je smluven na 16 tisíc za
jedno vystoupení. Slavná tanečnice, pa-
řížská mulatka, vybičovala Vídeň k vlas-
teneckým projevům. I u nás chce tančit.
Nahá!

VENCA:

Půl miliónu českých spiritistů se živě
zajímá o seance na Královských Vino-
hradech. Tutenkamen přišel na večeri.
Už nebožtík Shakespeare řekl: Je něco
mezi nebem a zemí.

LOJZA:

Expres, expres.

VENCA:

Kupujte večerník!

*Někdy muž zazvoní. Šantánové jeviště se
nasvítí a hudebníci zahrají tuš. Přichází
Kadlík — šantánový zpěvák. Blani před-
stavuje jednotlivé hudebníky.*

KADLÍK:

Zde v noblí restaurantu
pět hezkých muzikantů
má hudbu v malíčku,
a aby každou chvíli
publikum pobavili,
střídají se v sóličku:
Ten, co vyhrává sladce na harmonice
v ouška hezkých dam,
ten, co na basu hude, strunama škuje,
prudec sem a tam,
ten saxofon stále v zubech má,
ten, co do bubnu tluče nohama,
pak ten od piána, který do rána
hraje těm, co táhnou flám.

*Nastupují ostatní, aby seřazení v párech
předvedli malou defilérku kabaretních
hostů.*

VŠICHNI:

Jednou za rok se každý vydrbal
na fifoklok, neboli tygrbál!
Sál: chlívá půl, kde stojí vůl,
a v koutě zase je prase, i kůň tam
ulehnul.

A pajmáma, no ta má dekolte,
pod zádama, no ale dovolte,
a křikne hej, pod sem, starej,
a oba tlustí se pustí v tanec rej!

Jako poslední pár Pepík a Anda, oba již v náladě.

PEPÍK A ANDA:

V Cici cici cici baru, tam dostane každý páru,
v Cici baru, tam se každý rozpálí,
chachacha, tam lze dostat krásné díly,
plné vášně, vervy, síly,
pro mládence i pro staré pardály.

Začíná program: Jako první originál Step-boys.

VENCA A KADLÍK:

Honzík než do Prahy přijel za svých mladých let,
baráčnické hudbě tahal buben na výlet.
Mistr Džon je z Honzy dnes a když v baru tluče džez,
nasadí anglický klid a zpívá: Aint she sweet!

LOJZÍK:

Ent ší svít, klouz ňuvók nem bit,
sendvič dej stoury sandej eram dej pit.
Aj let em, uótr šel tú sem,
hery nais, verynais entší maison port uiš em.
Amant ven litl, čep honej pípl,
oh lédy mistr, nesne pa sistr,
endší mít eram mí tú pit,
kout džim majs ej lajs mou lajs sme j šils nim bit.

ZUZI (*nastupuje*):

Když školačkou jsem bývala s koketním copánkem,
co hodin jsem jen probděla nad pěkným románkem.
Stín do oken kouk tajemně, noční se blížil čas,
já čekala, že vedle mě ozve se prince hlas.

KADLÍK:

Krásná panno, řekni ano,
ať ti zlíbám ústa tvá,
upři na mě oči klamně,
který ti v nich oheň plá?

ZUZI:

Já když v dnešní době bývám, chytla mě horečka,
a ze mě se stala diva, filmová herečka.
Ctitelů jsem měla řůru, i to mělo účel,
s jedním jsem však měla túru, stále do mě hučel:

LOJZÍK:

Moje panno, řekni ano,
vždyť mám auto, peníze,
koupím já ti krásné róby
z Londýna i z Paříže.

ZUZI:

Na vsi je ta láska jiná, to jsem pak poznala,
když nebyla jsem já líná a ven se vydala.
Poznala jsem kluka, Tóny, tak on se jmenoval,
hned mně sáhnul na mé tóny a tak mutúroval:

VENCA:

No tak, Náno, řekni ano,
půjdem spolu na seník,
tam ti povím,
jak si stojím,
nejsem žádnéj platonik.

Jednu z hlavních rolí kabaretu Všichni moje otcové vytvořil Milan Neděla. Foto J. Červený

PEPÍK (*pln vášně schází po schodech do hlediště a zpívá*):

Dívkenko z podolských lázní, královno vltavských vil,
mé srdce po tobě blázní, trýznit už nesmíš mě dýl!
Vyjdi ven z koupele chladné,
tvé bych zřel linie ladné!
Líbej mne, je to tak snadné!
Dívkenko z podolských lázní, žárlím tu v strážni,
já bloud, že tě objímá proud, že tě objímá proud!

TONKA A ŽANDA (*jako dvojčátka z oka si vypadlá*):

Který manžel měl by zájem,
že chce ve své žínce najít dobrou kuchařku,
když dovede dobře vařit, solit,
míchat, péct a smažit, vše nejde bez nářku.
I když není hned taková Dobromila Rettigová,
to nedělá pro začátek věru nic,
vždyť co sem tam v jídle vadí,
to se láskou přiosladí,
co by si chtěl víc.

||: V pondělí buchtíčky,
v úterý hubičky,
ve středu chutná vám jedna radost,
ve čtvrtek líbáňky,
a v pátek šhubáňky,
protože po těch se vytráví dost.
Stačí ti v sobotu
kapánek kompotu,
v neděli můžeš si láskou mě sníst.
Chcete-li manželé žít jako andělé
dejte na tenhleten, hleten jídelní list. :||

Přiznejte se k tomu s klidem,
vždyť je to všem mladým lidem
vidět ve tváři,
není třeba peněz mnoho,
nebojte se, jen do toho,
běžte k oltáři.

My to dobře víme sice,
že to nejde, uživit se
jen tak jak ti požitkáři v povětrí,
my však na to recept máme,
vám ho také rádi dáme,
jak se ušetří.
Rf.

Otec Pepík se vrací — je značně podroušen. Během jeho písňe Němý muž a Blanka odstraní šantánovou výzdobu.

PEPÍK:

Netvař se, hochu, tak zádumčivě,
tak zle není snad,
smutek nejlíp utopíš jen v pivě,
to zná čarovat,
při pivečku sotva v těle měkne překypělá žluč,
sotva si jen člověk párkrát tukne a je mládí fuč.

Pepík se srazil s Lojzou a Vencou.

Dnes už nám to nejde, jak nám to šlo
dřív,

dnes se do nás vejde sotva osm piv,
devátý když chytmem, zmlknem kolkolem,
po desátým škytnem a jsme pod stolem,
po desátým škytnem a jsme pod stolem.

Pepík odejde.

VENCA (*udiveně*):

Ty, Lojzo, proč jsi smeknul před tím
pánem? Znáš ho?

LOJZA:

Ne, ale von zná ten klobouk.

VENCA:

Ale že byl pěkně unavený. Zrovna vo
tom včera kázal farář: Drazí v Kristu.
Kořalka, to je nejstrašnější kletba. Když
se napijete, nevíte, co děláte — bijete
svých dětí, střílíte po svým domácím a co
nejhoršího — nikoho z nich netrefíte.

LOJZA:

Dobrá, ale to znáš, jak předseda zkoušel
ajzenboňáka? Co byste dělal, povídá
předseda, kdyby přicházel vlak zprava?

VENCA:

Vemu lampu do levý ruky a kejvám.

LOJZA:

Dobrá. A kdyby přicházel zleva?

VENCA:

Vemu lampu do pravý ruky a kejvám.

LOJZA:

Dobrá. A co byste dělal, kdyby přicházel
vlak zleva i zprava?

VENCA:

Zamával bych na ženu a řek jí: stará,
pojď se honem podívat, takovejhle ka-
rmbol jsi ještě v životě neviděla.

*Oba odejdou. Scéna temná. Jevištěm
prochází Tonka, Žanda, Zuzi a Kadlík,
tentokrát jako prostitutky a pasák a šmi-
zuji svůj revír.*

ŽANDA:

Mít ráda z lásky, to mě bolejí vlásky,
já radš se dívám státní na obrázky,
sic láska to je tuze pěkná věc,
však nakonec otráví přec.

KADLÍK:

Saprment, ta žába, ta má nožku,
rozkošnou jak málokterá z žen.
Sukénku když odmyslím si trošku,
krásou její jsem celý unešen.

ZUZI:

Poručil fajn večeři a vínečko,

hladil mě a říkal malá kočička,
prachů vám měl jako Petschek,
byl odněkud támhle z Peček,
já se pak už nic nestyděla.
Jé, jé, jé, páni — ať je to mezi námi,
ne aby to zítra Tonka, Žanda věděla.

TONKA:

Mít ráda z lásky, to mě bolejí vlásky,
a proto musím jinde hledat špásy,
neb dnes už čas je takový,
že nestačí list fíkový,
a tím jsme s láskou zkrátka hotovy.

*K Tonce přistoupí dva chlupatí, aby ji
odvedli. Lojza a Venca komentují tento
výstup.*

LOJZA A VENCA:

Sebrala patrola prostitutku hezkou,
přes Prahu ji vedla tou širokou cestou.
Dva chlupatý napřed, dva chlupatý

vzadu,
tak tu holku vedli až na Malou Stranu.

V Celetnej na rohu dva pasáci stáli,
divili se tomu, že tak mladou vzali.
Litujte mě, páni, že mě patrol vzala,
nic jsem neukradla, každému sem dala.
Na Karlově mostě holka se jim trhla,
přeskočila klandr, do vody se vrhla.
Do vody se vrhla, dělaly se kola,
byla prostitutka, nebylo jí škoda.
Nemluvte tak, lidi, však se to nesluší,
třebas prostitutka, přece měla duši.

*Nastoupí Kadlík = žižkovský Mackie.
Ostatní z party — Venca, Pepík a Lojza.*

KADLÍK:

Šel jsem včera večer tiše k zapadáku,
když vtom jeden komplic tak mi hovoří:

VENCA:

My jsme ji svázali v koženém kabátu,
a do rána správně dohořl.

VŠICHNI:

Tak to vidíš, Máno, přece jsme tě lízli,
tohletoš nám, holka, dělat neměla.
Zradila jsi partu, tahala ses s fizly,
teď dostaneš ránu do těla.

VENCA:

Mělas u nás nouzi, bylo málo cejnů,
proto ty ses svezla radši s chlupatým,

KADLÍK:

a já tě teď za to vlastnoručně sejmu,
nechám tě tu s prádlem flekatým.

VŠICHNI:

Nejhorší je na tom, že to bylo s chlupem,
co nám vloni v létě partu rozdělal,

KADLÍK:
no tak vidíš, Máňo, a já sem zas klukem,
co ti dá teď ránu do těla.

VŠICHNI:
Zavři oči smutný, naše milá Máňo,

KADLÍK:
já sem tě měl, holka, dovopravdy rád,

VŠICHNI:
že si krysařila, máš teď doděláno,

KADLÍK:
parta chce bejt sichr, tak jdi spát!

*Tma. Němý muž a Blani otevřou okénka
reklamních lahví, z nich střídavě vyku-
kují Lojza a Tonka.*

LOJZA:
Sáro, sestřičko, nespíš?

TONKA:
Nespím, copak chceš?

LOJZA:
Abraham tě pozdravuje.

TONKA:
Jsi hodný, děkuji.

LOJZA:
Sáro, nespíš?

TONKA:
No, nespím, copak chceš?

LOJZA:
... Abraham tě pozdravuje!

TONKA:
Dobře, dobře, děkuju.

LOJZA:
Sáro, nespíš?

TONKA:
Nespím. Copak chceš?

LOJZA:
... Abraham tě pozdravuje.

TONKA:
Však vím. Děkuju.

LOJZA:
Sáro! Sáro! Spíš? Spíš?

TONKA:
... Ale ne! Co je ti zas?

LOJZA:
Abraham tě pozdravuje.

TONKA:
Jsi hodný, brácho, ale už vážně spi.

LOJZA:
Sáro, sestro moje! Sáro!

TONKA:
Co se ti stalo? Co je ti?

LOJZA:
Sáro, nespíš?

TONKA:

Ne!

LOJZA:
Abraham tě pozdravuje!

TONKA:
A co má bejt? Vždyť jsi mi to už tolikrát
řekl!

LOJZA:
Dyž von ale říkal, abych tě pozdravoval
mokrát!
*Plná světla. Finále. Nejprve nastoupí
všichni. Pak se střídají v kolotoči popěv-
ků jako figurky na orloji.*

VŠICHNI:
Svět je velký kolotoč,
který se dokolečka točí,
a člověk neví ani jak a proč,
že nahoru a hned zas dolů skočí.

LOJZA A VENCA:
Hlavně, slečno, chovat se mravně, slečno,
to vždycky dojde, slečno, ocenění!
Vězte, slečno, ať jste kde jste, slečno,
vždycky se strážte, slečno, pokušení.

ZUZI:
Mámo, já chci vojáka,
hezkého řešáka, třeba pěšáka,
ten když v náruč uchopí,
srdce hned pochopí,
co láska je!

KADLÍK:
Kombiné něžné a uvnitř ty,
prádélko sněžné a uvnitř ty,
kraječky půvabné, punčošky hedvábné,
a uvnitř ty, a uvnitř ty.

TONKA A ŽANDA:
Jo, takovýho frajera se člověk musí bát,
kerej nosí šístky patky na kalhotech
šťraf,

lakovaný buldočky s gumičkama,
nejraděj to válí s fabričkama.

ANDA:
Pojd, holka, pojd si zatančit,
pojd, holka, pojd se smát.
V kole se k sobě přitisknem,
rozpustile si zavýsknem
a potom půjdem spát,
a potom půjdem spát.

PEPÍK:
Karolino, nechme to, nechme to až na
léto,
šmarjá deš, co zas chceš,
dej tu ploutev pryč,
neboť již probouzíš ve mně hříšnej chtíč!
Karolino, nech si to, já jsem ještě jelito,
dělej, co dovedeš, se mnou nic nesvedeš,
nechme to, nechme to na léto!

LOJZA A VENCA:

Mladé dívky mají být jako lilie
jak to rodiče naučili je,
a proto hlavně, slečno, chovat se mravně,
slečno,
chovat se správně, slečno, jak lilie.

*Němý muž se rozkročí a mezi jeho chů-
dami nastupují všichni na předscénu.*

VŠICHNI:

Svět je velký kolotoč,
který se dokolečka točí,
a člověk neví ani jak a proč,
že nahoru a hned zas dolů skočí.
Svět je velký kolotoč,
který se točí jako běs,
a ten, kdo byl včera pánem,
neví, že s ním bude ámen
třeba ještě dnes.

ČÁST DRUHÁ

ORINOKO

Osada Orinoko. Půdorys scény zůstává. Plakátoviště vystřídaly trampské ukazovatele, reklamní lahve nahradily dva totemy, jejichž spojením se při potlachu vytvoří jakýsi dřevěný kůň.

*Němý muž — Pistolník — se plíží směle
vpřed.*

JOE {za scénou}:

Stůj!

JIM {taktéž}:

Cizince, vaše kolty visí proklatě nízko!

JOE:

Ruce vzhůru!

*Tma. Kanonáda výstřelů. Světlo. Němý
muž přichází s plně prostřeleným širá-
kem, leč bez stopy vzrušení, zatroubí a*

*s vlakovým brumendem přijíždí na jeviš-
tě Original Pacifik-expres a naši tram-
pové.*

TRAMPOVÉ:

Pacifický rychlovlak
šine si to jako drak,
šine si to po hrázi,
za měsíc tam dorazí.
Výkvět trampské kultury
obléká své mundury
a za malou chvilčku,
uslyšíte písničku:

My jsme parta tuláků, my jezdíme v hytláku,
osada je s námi spjata, šerifem je starý táta,
který chlastá z tupláku (jako my).
Kdo se trampem nazývá, ať si s námi zazpívá,
řekneme si u sta hromů, nepůjdeme dříve domů,
až když se rozednívá.

My jsme kluci očkovaní satanem,
my něco zastanem (ba jo),
vyspíme se třeba někde pod stanem,
nebo pod kaštanem (ba jo).
Uděláme sobě jednu čundr do Konga,
my se přece nebojíme ani King-Konga.
My jsme kluci očkovaní satanem,
my už asi takhle zůstanem (ba jo).

JIM a JOE (*zapískají a vzkřiknou*):

Šerife!

ŠERIF (*který si zatím přinesl kytaru, se prací a všichni tři spustí*):

ŠERIF:

Z rezervace rudoch přijel, s novinou tu je, že náčelník starý Apač že už nežije,

VŠICHNI:

dříve na něj byli hrdí,
nyní o něm všichni tvrdí,
že byl bestie.

ŠERIF:

Smuteční mu zakřepčili, pak se radili,
jak by svého náčelníka slavně pohřbili.

VŠICHNI:

Pospěšte si, lidé drazí,
chlap se ve wigwamu kazí,
už je nahnílý!

ŠERIF:

Na vršku mu postavili řádnou mohylu,

JIM:

šoupli ho tam hlavou dolů jako kobyly,

JOE:

na hlavu mu šutrák dali,

VŠICHNI:

do hrobu mu nadělali
řadu ventilů.

JOE:

Ve wigwamu žalem sténá ovdovělá
squaw,

JIM:

když tam někdo strčil hlavu, udělala baf.

ŠERIF:

Řvala, že ji nic neláká,
když už nemá dobýváka,
černý těla háv.

VŠICHNI:

Řvala jak pes bez obojku
proč šel pryč od ní,
u hrobu udělala stojku, že ho dohoní.
Pak skočila do kaktusu,
ztratila se bez funusu
a bylo po ní.

JIM (*zařve*):

Pacifik-expres — Luka pod Medníkem —
vystupovat!

*Vystoupí Kid. V ruce drží učebnici
dobrých mravů. Svě rady adresuje Němé-
mu muži, jenž ověnčen trampskými re-
kvizitami (kytara, ruksák, sekerka, pingl,
kotlík) jak vánoční stroměček schází po
schodech.*

KID:

V železničním kupé je naprostá rovnost
všech cestujících s výjimkou zvířat,
pokud si tyto zakoupili jízdenky. Na
cestu z Prahy do Roztok je směšné si
oblékat kalhoty po kolena, vatovaný
nátělníček a cvočkované boty. Cestovní
dandy neběře šperků ani jehlic, a cestu-
je-li ve dvou, podělí se o zavazadla tak,
že cesta se mu stane zábavou i poučením.

Němý muž se rozežene po Kidovi, ale nová píseň ho zarazí.

TRAMPOVĚ:

Je nás osm jako vlků, máme osadu, hej!

A v ní náladu, hej! Správnou zábavu, cha, cha, cha.

Je nás osm jako vlků, kdo má život rád, hej!

Půjde s námi čundrem trampovat, hej!

*Seřadili se na schůdkách a podávají si
jednotlivé rekvizity Němého muže, pak
jeden po druhém odchází.*

KID:

Hele koukej podívej se, Underwoode, je
to borovice nebo smrk?

JOE:

Jo, to já nevím, Kide, já nejsem zdejší.
Ten pes, kterýhos mně prodal, Reming-
tone, včera chčp.

JIM:

Za to já nemůžu, mně to nikdy neudělal.
Víš, že já mám teď tak uzouňkou chatu,

že tam můžu jíst jen bramborový placky,
a to ještě musím bejt venku?

ŠERIF (*Němému muži*):

Hele, podívej se do té krabičky vod čaje,
co jsme tam loni dávali jed na myši,
jestli je tam ještě trochu papriky.

Němý muž odejde.

ŠERIF:

Ten salám má ale hroznou chuť. Umyl
jsi ho?

JOE:

Jakpak ne. Dokonce mejdlem. Kampak
jdeš, šerife?

ŠERIF:
Nikam.

JOE:
Tak pojď tudy, tady je to blíž.

*Šerif odejde. Joe se vrátil s kytarou.
Začne hrát a zpívat.*

JOE:
V tajemném pralese na kraji tropů
žil se svým národem náčelník opů.
Jen jednu vadu ten opičák měl,
že všechny opice milovat chtěl.
Když tak, tutjududu chacha,
svůj zrak, tutjududu chacha,
na některou tu malou opičku, cha, cha, cha,

zuby, aj tjududu chacha,
z huby, aj tjududu chacha,
vycenil a hned s ní na rande šel.
Kolikrát malé opičky
bacaly se do hlavičky
a že tak krásně milovat znal,
opičí byl ideál.

*S refrémem se objeví na scéně Jim a Kid,
zpívají a tančí „opičí“ tanec.*

VŠICHNI:
Orangutan, pralesa pán,
všemi opicemi byl milován.
Orangutan, co Dom Juan,
všemi opicemi na rande zván.
Když na některou vycenil chrup,
láskou se zježil mu hned rezavý chlup.
Orangutan, pralesa pán,
všem samcům v pralese za vzor je dán.

JOE:
Ten náš šerif je jak pěna.

KID:
Tak tichej?

JOE:
Ne, ale furt na pivě.

JIM:
Jo, slyšeli jste v noci ten křik?

OBA:
Ne, co se stalo?

JIM:
Zařvalo nám vokno.

ŠERIF:
Co bys dělal, jime, kdybys měl tolik
peněz jako Ford?

JIM:
To já ti dám pitomější hádanku. Co by
dělal Ford, kdyby měl tolik babek
jako já?

KID:
Jo, kluci, a to jste slyšeli, jak si Ztracen-
káři dali na Mikuláše za vokno pun-
čochu?

VŠICHNI:
No a co?

KID:
No a taky jo. Uplynula noc. A ráno se
nedočkaví vyhrnou pod vokno, kde visely
punčochy. A všichni hrůzou zblednou.

VŠICHNI:
Proč?

KID:
No pod punčochama ležel svatej Miku-
láš, ale úplně mrtvej.

JIM:
A sakra!

JOE:
A dvacet!

ŠERIF:
A hned.

*Jim a Joe se vrhnou na Kida a povalí ho
tak, že záda ohnutého se stanou vzápětí
karetním stolem. Když je Kid na zemi,
opakuje*

JOE:
Á dvacet!

ŠERIF:
Kluci, a co takhle jednadvacet?

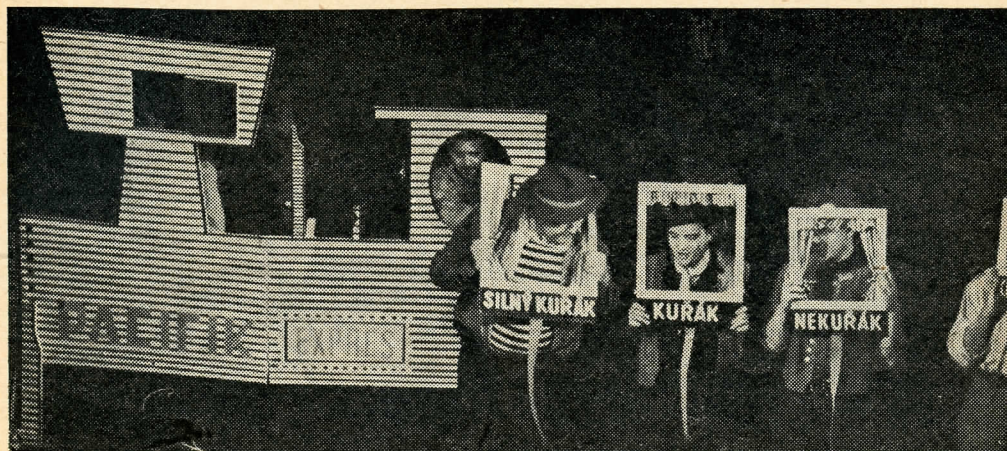
JIM:
Voko bere!

JOE:
A hned!

*Rozdají si imaginární karty a bušice do
Kidových zad hrají a zpívají:*

JIM:
Dusili jsme husu v boudě na primusu,
bezvadně se připekla.
Pozvali jsme Martu mezi naši partu,
ale ta nás vypekla.
Za komínem- cosi vejskalo,
ale nám se po ní stejskalo.
A tak místo Marty mazali jsme karty,
až se z toho blejskalo.

VŠICHNI:
Jo Marta je Marta,
Martu zná celá parta,
a tam, kde Marta je, tam i parta je.
Pro Martu, pro Martu
kluk zradí ba i partu,
a s Marty na Martu koukaj partaje.

JIM:

Když někdo šilhá po Martě,

VŠICHNI:

je celá parta na vartě.

Jo Marta je Marta,

Martu zná celá parta,

tam, kde je partička, je i Martička.

ŠERIF (zaře):

Humbuk, cucky, peřeje, Colorádo, Pyšely!

Holomci, někdo z nás hraje falešně!

VŠICHNI:

Kdo?

ŠERIF:

To já nevím, ale měl jsem v kapse pátý
eso a někdo mi ho ukradl!

Šerif vytáhne pistoli. Joe, Jim a Kid kleknou na kolena a ztuhlí strachem zpívají s šerifem.

ŠERIF:

Na prérii, kde vlci vyjí, stará krčma je,

a v té krčmě, kde psanci pijí, zmatek panuje.

Starý šerif s koltem v ruce: Desperáti, vzhůru ruce!

Psancům v očích tvrdě zahoří, kolty hovoří.

VŠICHNI:

Střely hvízdaj, psancům zpívaj píseň svou,

koltů třesky, rudé blesky svítí tmou.

Je to zákon savany, v žádné bibli nepsaný,

proto chlapci jako dravci do toho!

Po písni šerif rázem změní náladu.

ŠERIF:

Co je to všechno, kluci, platný, když já vám mám holku, hotovej Českéj ráj...

VŠICHNI:

Jak to?

ŠERIF:

No, kost a trosky! (Začne zpívat)

Ty má žábo modrooká, nesedávej u potoka, nesedávej tam.

V potoce se voda točí, komár tam na tebe skočí,

já to dobře znám.

Vždyť komár bývá přec vždy při chuti,

a ty jsi dívenka k nakousnutí.
Já tam s tebou večer pudu,
komáry odhánět budu,
pozor na tebe dám.

VŠICHNI:

Máry, Máry, dej si pozor na komáry,
zvláště když je červenec.
Máry, Máry, komár štípne,
až na těle vyskočí ti pupenec.
Když tě snad štípne, netrap se,
a když to svědí, neškrab se.
Máry, Máry, dej si pozor na komáry,
komár je zlá věc.

KID (*mezitím zpozoruje a hlásí*):

Haló, hlásím, kapitáne,
na obzoru objevil se bod.
V mžiku se tu převrat stane,
blíží se k nám divnej rod.

JIM a JOE:

Hurá, hurá, hurá,
ženskéch plná fůral

Kid, Jim a Joe se seřadí a s šerifem v čele zvesela zpívají, zatímco na jevišti přicházejí Mary, Daisy, Cathy, Sus a Bessie.

TRAMPOVÉ:

Mary, babičky Mary,
dva koltáky za pasem,
nad hlavou točej lasem.
Stoletý Mary, babičky Mary,
ty zkrotěj křepce hřebce,
ať chce či nechce.

Přichází Němý muž s vintovkou v ruce. Hotoví se vystřelit, ale pak dá puškou jen povel, hudebníci vzkřiknou: Potlach! a vypukne organizovaný zmatek, při kterém se totemy změnění v koně.

VŠICHNI:

Rikatado jak tornádo letí širou stepí,
koně řičí, chlapci křičí, štěstí se na ně lepí.
Rikatado velmi rádo mává soubrem nad hlavou.
Rikatado jak tornádo stále hýří náladou.

VŠICHNI (*skandují*):

Potlach! Potlach! Ať žije potlach!
Vlajka vzhůru letí k radosti svých dětí,
hned se s mraky snoubí, vlát bude zas,
než mládí čas opustí nás.

Začíná velký trampský potlach. S první troškou do mlýna přichází Jim. Obřadně se ukloní a začne.

JIM:

Trampíř sem a trampíř budu,
bílé kecky nosit budu.

Znovu se obřadně ukloní, šerif mu brnkne a Jim spustí:

Mezi pysky lulku a v bambitce kulku
utahán a usmýkán
v ocelovém oři směrem ke Kokoři
uhání tramp kapitán.

VŠICHNI:

Rupy dupy, vláček supí,
dva buřty v papíru, za pasem sekyru,
celej tejden maká, v sobotu vzal draka,
kapitáne, buď vítán.

JIM:

Trampem sem a trampem budu, trampem zůstanu,
jak se někde něco šoustne, vlezu do stanu,
tam už na mě v roztoužení čeká Marion,
ta má hubičku, jó, jako stadión.
Ale já zas svoje rudý rety
rozkousaný mám vod Margarety — Urbanový.
Trampem sem a trampem budu, trampem zůstanu,
až vod kluků nakládačku dostanu.

TRAMPKY:

Kašel, záškrt, rýma,
to bylo prima!

TRAMPOVÉ:

Kašel, záškrt, snět,
kdo přijde teď?

ŠERIF (začne zpívat, ostatní se přidají):

Hoj, tůláci a piráti,
hoj, staří vlci
s ošlehanou tváří.
Vy duše, štvané neklidem,
kde vaše hvězda září?

VŠICHNI:

Neznámé dálky zpily nás
barvotiskem zlatých par
a dětskou vlajku lodníků
vztyčili jsme na stožár.

ŠERIF:

Snad v Pekingu se poznáme,
či v Barceloně
ruku stiskneme si.
Však možná, že to bude jen
za zbraslavskými lesy.

VŠICHNI:

V démanty horských ledovců
vydrápem se v Tibetu,
či v žižkovské snad hospodě
budem ležet na hřbetu.

ŠERIF:

Já vím, vy dálky podivné,
a vy to asi taky dobře víte:
Vy oslníte oči jen
a srdce vyloupíte.

VŠICHNI:

Až někde v tiché půlnoci
kolem ohně usednem,
na Bráník nebo Afriku
si naposledy vzpomenu.

ŠERIF (začne vypravovat):

Tak vy byste rádi věděli, jak přišli tram-
pové na svět. No to je, hošouni, stará
zkazka: na počátku byli jen paďouři a
mastňáci, co jim patřily všechny prerie,
savany a pralesy. Hádili se v řekách,
dáchali v kapradinách a mladí astracháni
to žíhali ve svech bourákách a na moto-
rech po silnici i po vodě. No ale když
už pýcha paďourská se dotýkala hvězd
a v každém bungalowu byly nejmíň tři
klimprkastny, přivedl Manitou na svět
trampa. Měl kecky, sombrero a fajfku a
jmenoval se Radion Mack-Pere-Sám, a to
byl, kluci, můj tatouš. Žil originálním
životem, ale poněvadž byl sám, bylo mu
skůčno — no, otravoval se. Vida to ve-
líký duch Manitou, zasel k firmě Bílý a
Weiss, velkoobchod s uhlím, pod zámín-
kou, že jde objednat 10 vagónů mouru.
A zatím si vybral v kanclíku jednu prima
fešuli a řekl jí: Budeš ženou zálesáko-
vou. I vešla fešule do divočiny a jakmile
ji otěčko uzřel, zahálekal radostně: Ahoj,
včeličko! Ahoj! řekla první trampka.
Přisedla k táboráku a vypukl první po-
tlach. A tenkrát se vyzbrojil nejstateč-
nější paďour a šel vypudit hnusný tram-
py z přírody — a to byl první četňas.
Ale tatouš si s ním hned zahrál na ju-
kanou. A jak si to četňas šinul po pě-

šině, natáhl mu otěčko Pere-Sám drát přes cestu a naivka četñas se složil po hubě do kopřiv — což byla, kluci, první Kanada. V sobotu a v neděli mamka s tatoušem trampovali a ve všední dny měli volno a chodili mezi študáky a dělnásky propagovat tramskou ideu. A děláci a študáci si navlíkli zálesácký vohozy a vytrhli do divočiny. Ale aby moc nezlenivěli, poslal na ně Manitou Kohinory — který maj samý to nový nádobí vod Rota ještě s cedulkama, vyžehlený košile a pumpky, jezděj v autech a zakládaj osady mladejch snů a votravují národ tramskejma písničkama, ve kterých se rýmuje lejdy a na poslejšy. (*Trampové předstírají, že je šerif uspal a začnou vydatně chrápat.*) Vy sprostáci potachtáný, když chcete chrnět, tak máte upozornit svýho milovanýho šerifa, aby zbytečně necanil a šel si taky dáchnout.

VŠICHNI (*spustí s pocitem lásky ke svému šerifovi*):

Je to jeden z nás, který jen proto as, že narodil se dřív, tak je šerif. Však tenhle náš šerif je všude na podiv, v Librajdě, Jukonu, Marionu. On námořníkem byl a v světě leccos pěl a přes oceán plul a viděl země půl. Kdo by ho neměl rád, vždyť je to kamarád, on za to nemůže, že šerif je. Ahoj!

Šerif určí dalšího do programu: Underwood! *Ostatní souhlasí a skandují:* Remington! Underwood! *Oba jmenovaní se zvednou a naskočí do sedel dřevěného koně.*

JIM a JOE:

Na západě veliká jedna louka je, a ta louka zelená zve se prerie. Častokrát se velký duch všude na to ptal, kdo mu asi prerieí tolik podupal, jó:

VŠICHNI:

Ta Kanada už je ta tam a Manitou je na to sám.

JOE:

To znáte vo tej kočce a vo tom králi?

ŠERIF:

Ne, sem s tím.

JIM:

Ta kočka jednou koukala na krále a král jí povídá:

JOE:

Jak se ti líbím?

JIM:

A kočka povídá: Umím si představit krále, kerej by se mi líbil víc.

JOE:

A kakej by to byl? zeptal se král.

JIM:

Myší král, povídá kočka.

JOE:

A to krále tak potěšilo, že jí dovolil vyškřábat voči předsedovi vlády.

ŠERIF:

Teda jaký z tohohle má bejt mravní poučení?

OBA:

No přece že máme rádi zvířata! Že velký duch kanadský žertík miloval, paterčata rodině jedné daroval. Šťastný otec žertíku nechtěl rozumět, všechny čápy v Kanadě nechal postřítlet, jó:

VŠICHNI:

Ta Kanada už je ta tam a Manitou je na to sám.

JOE:

A tu vo tom politikovi, co přišel mezi ty dělníky, znáte?

ŠERIF:

Né. Sem s tím!

JOE:

No von slyšel, jak si při práci zpívaj a poněvač byl nešťastnej a chtěl bejt šťastnej, tak se jich zeptal, čím to, že sou tak šťastný.

JIM:

Poněvač sme poctiví, řekli mu ty dělníci.

JOE:

No a von začal bejt vod toho dne taky poctivej.

DAISY:

A jak to s ním dopadlo?

OBA:

Umřel v chudobinci.

Jeden sešlý kouzelník zanechal triků a řek, že je nejlepší kouzlo valčíku. Teď u svého tamtamu sedí celý den, zkouší, jak by zahrát moh Poem na

buben, jó:

VŠICHNI:

Ta Kanada je už ta tam a Manitou je na to sám.

Potlesk. Všeobecné veselí. Trampové se zpěvem opouštějí jeviště. Trampky změni dřevěného koně opět v totemy.

TRAMPOVÉ:

Chlapci z Rikatada ženou svoje stáda
k mexické hranici,
zem se silně třese, stromy padají v lese,
před pistolí mířící.
V srdci nosí lásku, každý má svou krásku,
pistol nízko u boku,
neznají strach z Estakáda, zpívají sobě do kroku.
Rikatado jak tornádo letí širou stepí,
koně říčí, chlapci křičí, štěstí se na ně lepí.
Rikatado velmi rádo mává sambrem nad hlavou.
Rikatado jak tornádo stále hýří náladou.

Trampové přivádějí šerifa přestrojeného za paďoura.

TRAMPOVÉ:

S paďourem je velký hec
má na sobě zvěfinec
mcarara mcarara mcarara bum!
Pod bradou má kocoura, kocoura,
do ouška mu zakňourá, zakňourá, mňau!
Na noze má kuří voka
koukají se zešíroka
na to jeho tufutu, tululu, na tululu bum!
A v kříži má housera,
je to zkrátka posera,
paďour, masňák, astrachán,
do lihu za chrta dán,
chachacha, chachacha,
chachacha, chachacha bum.

ŠERIF:

Hnusný trampe, nemohl byste mně říci,
kde je tady nádraží?

JIM:

Jó, to bych moh, ale já se nerad chlubím.

ŠERIF:

Hnusný trampe, jeden z vaší osady spad
do studně.

JOE:

To je fuk, my z ní stejně nepijem.

KID:

Zařve paďour v elektrice:

ŠERIF:

Hnusný trampe, nevdá vám, že mi sto-
jíte už půl hodiny na noze?

JIM:

Ně, 'já už stejně příští stanici vystupuju.

KID:

Paďour v restauraci:

ŠERIF:

Pane vrchní, jsou ty buřty čerstvý?

JOE:

Musíte prominout, vašnosti, já jsem tu
teprv tejden, tak nevím.

KID:

Stěžuje si paďourka:

MARY:

Proč jsem se jenom tak mladá vdávala,
proč jsem nešla raději k divadlu!

ŠERIF:

Jen si nemyslí, že biletáři mají na různých
ustláno.

JIM:

Jde si šetrnej paďour po třiceti letech
dát opravit klobouk. Vejde do závodu, po-
zdřaví a praví:

ŠERIF:

Tak už sem tu zas.

JOE:

Paďour nerozumí hudbě. Přesto ho žena
tahá každéj tejden do Národního. Paďour
lítá po pokoji a čeká, až se paďourka
ustrojí:

ŠERIF:

Já se ti dívím, že ti to tak dlouho trvá.
Kvůli blbý opeře. Koukej na mě: do
každýho ucha kus vaty a sem hotovej.

KID:

Řekl paďour své ženě:

ŠERIF:

A jestli někdo z nás dvou umře, tak se
vodstěhuju do Plzně.

*Šerif usne na předscéně. Jim a Joe se
zvedají.*

JIM a JOE:

Zas oživly táboráky, zazněl trampskej
zpěv,
a to mezi paďourama dělá jen zlou krev.

Zas na nás budou blátem házet,
Politika, Národ, Ā-zet,
trampík se však bude bránit
udatně jak lev,
hurá, udatně jak lev.

TRAMPKY (*vrhnout se na spícího šerifa*):

Usnul trampíř usnul v lese,
pojdte, lidé, podivte se,
podivte se, jak tu chrápe, jak tu chrápe,
povinnosti takhle chápe.
Povinnosti ke své panně,
kterou nechal státi maně,
maně nechal státi vedle,
začal chrápat vedle jedle.
To je nápad, takhle chrápat,
takhle chrápat jako hroch.
Kdo chce chrápat, musí chápat
že měl dříve dostat nápad, dostat nápad,
kde by chrápat, kde by chrápat klidně
moh.

ŠERIF (*zpívá trampkám své námořnické vyznání*):

Má to svoje výhody mítí chatu u vody,
dneska se to všeobecně říká,
přijde ale potopa, udělá to pochopa,
z nájemníka máte nebožtíka,
jářku, ještě tohleto, jen tak přeci nejde
to
rybám svoje lepší tělo dát.
Vzal jsem rozum do hrsti a pohladil je
po srsti
a tak jsem lehce přišel na nápad.
Heja hou. Inu, mám, divenky, chatu na
vodě,
postavil jsem si ji na dno lodě,
jako náky plavčík se toulám světem,

VŠICHNI:

Táborák zvolna zhasíná, osada už jde spát,
kytara teskně nařká, do srdce se vkrádá chlad.
Pstířický šerif ušlý je, po láhvi ruku vztáh,
pistoli chová na klíně, brouká si v temnotách.

ŠERIF:

Když jsem byl mlád, bývala Askalóna
nejhezčí osadou, kterou jsem znal.
Tak častokrát hýřila Askalóna
divokou náladou, již Bůh nám přál.

DAISY:

Jíme, kolik myslíš, že by bylo zapotřebí
myších vocásků vod nás až na měsíc?

JIM:

Jeden, ale musel by bejt pořádně dlouhej.

kde zakotvím, to nechám náhodě.
Heja hou. Na stožáru vlajka už se
třepetá,
pojedem, divenky, spolu do světa,
kde měsíček vykukne nad palubu,
tam láska rozkvétá.

JOE (*přichází na scénu*):

Na moři v podvečeru námořníci na
škuneru
ulekli se, šlak je trefit mohl.
Na lodí, kýho výra, na ně zela velká
díra,

ňákej šutr do ní někde šlohl.
Hola hou, halou, namočený sme tu
prima,

nesvědčí nám vlhký klima.
Náramně naříkali, vodu pořád pumpovali,
až se každéj v kříži namohl.
JIM a KID (*s koši na prádlo — koše jsou bez dna — tančí námořnický tanec*):
Ve strážném koši — č
seděli dva hoši — č
kouřili svý havana, říkali: Hosana.
Nás nebezpečí — č
přeci nerozbrečí — č
my sedíme nahoře, čumíme do moře.
Našinec proč by se bál,
na mělčině loď se nerozřachá,
hačneme si na močál,
chechtat se budeme, chachacha — č.
Ve strážním koši — č
seděli dva hoši — č
vzali sobě pyžama, kejvali nohama.

Tma. Trampové i trampky ulehnou na předscénu a za doprovodu kytary se ozve ona pravá táboráková nálada.

JOE a MARY:

Do ranní mlhy když stín tvůj se řítí,
ó cariboo, ó cariboo,
velebné záře jas kol tebe svítí,
ó cariboo, ó cariboo.
Pod tvými koppy země se boří,
oči nám horečnou vášní jen hoří,
pospěš si dříve než slunce se vznítí,
ó cariboo, ó cariboo.
Zákeřná rána se prodrala z hlavně,
ó cariboo, ó cariboo,

patřila tobě, ty padl jsi slavně,
ó cariboo, ó cariboo.
Vzrušení stojíme nad chladným tělem,
život tvůj veliký uprchl čelem,
poslední stezka tě zavedla klamně,
ó cariboo, ó cariboo.

*Všichni pomalu vstávají a odcházejí. Na
jevišti zůstanou jen Jim a Joe. Posadí se
k totemům.*

JIM:
Joe, pojď si hrát na P.

JOE:
Prima.

JIM:
Víš, co to je pitomec?

JOE:
Člověk, kterej se nevyzná ve věcech, ve
kterejch se vyznáš ty, a kterej zná jiný
věci, vo kterejch ty nemáš ani páru.

JIM:
A víš, co je to plánovat?

JOE:
Lámat si hlavu, jak promyšleně dosáhnout
úplně náhodnejch výsledků. A hele,
víš, co je to panovník?

JIM:
To je vedoucí osobnost malý party chlapů,
vo kterejch se naprosto jistě ví, že
žádnýho z nich velká většina národa
nechtěla za panovníka.

JOE:
A co je to privilegium?

JIM:
Právo panovníka žádat neprávno.

JOE:
A víš, co je to telefon?

JIM:
To vím, to není vod P.

JOE:
Tak to tref. Tím je to totiž těžší.

JIM:
Telefon — to je takovej ďábelskej vynález,
kterej značně omezuje naši možnost
držet si nepříjemný lidi vod těla. A hele,
Joe, víš, co je to tse-tse?

JOE:
To je nejlepší přírodní prostředek proti
nespavosti.

JIM:
Kromě jednoho eště lepšího.

JOE:
A tím je?

JIM:
Paďourskej a masňáckej život. Hele, a
víš ty vůbec, co je to tramp?

JOE:
Tramp? Co to je? No, jak bych ti to řek
— to sem já, ty a všichni naši otcové

EPILOG ANEB

VŠICHNI MOJI OTCOVÉ

Scéna do plných světél. Ke slovu přichází pestré trampské lepoprelo.

JIM a JOE:
Už dávno vyhasly mé pistole
a dým z nich odnes vítr v dál

ŠERIF:
a proto
Máry, Máry, dej si pozor na komáry

KID:
Když tak, tutjududu chacha
svůj zrak, tutjududu chacha

TRAMPKY:
Mary, babička Mary,
dva koltáky za pasem

NĚMÝ MUŽ (*vystřelí*)

TRAMPOVÉ:
My jsme kluci očkovani satanem
my něco zastanem — ba jo

ŠERIF:
Se svou kulhavou kobylo
po světě se toulám
a do kroku vesele si hvíždám...

TRAMPOVÉ:
Ty má žábo modrooká,
nesedávej u potoka,
nesedávej tam.

TRAMPKY:
Letí šíp savanou
a s ním letí srdce mé

VŠICHNI:

Rupy dupy vláček supí
dva buřty v papíru, za pasem sekýru

TRAMPOVÉ:

Orangutan, pralesa pán,
všem samcům v pralese za vzor je dán

MARY:

Lká ukulele tmou
svou píseň tesklivou

VŠICHNI:

Ticho! Ticho budmež, táborníci!
Rupy dupy vláček supí.

Osada stará zas
v klínu svém zahřeje nás,
po dlouhém čase
na osadě sejdeme se zase,
zářivý táborák zbarví tvář trampířů do
ruda,

za chvíli pak tichá je osada.

*(Všichni scházejí po schodech a sedají
na předscénu)*

Říká se, že tam modřejší je nebe
a v lese mnohem zelenější tůň.

Trampí v tom okrese bloumali po lese,
kéž mě tam odnese můj kůň.

Rozbili svůj wigwam na Sázavě Riveru
a když bylo třeba, pod širák šli spát,
vynesli hned v zubech každého mizeru
já mám starý trampové rád.

Všichni se zvedají a vracejí se na jeviště.

Je nás osm jako vlků, máme osadu, hej!
A v ní náladu, hej!

Správnou zábavu, chachacha!

Je nás osm jako vlků, kdo má život rád,
hej!

Půjde s námi čundrem trampovat, hej!

*Všichni začnou sket pacifického rychlo-
vlaků, mávají a mizí v portálu, aby se
znovu objevili.*

VŠICHNI:

Pacifický rychlovlak

šine si to jako drak,

šine si to po hrázi,

za měsíc tam dorazí.

Výkvět trampské kultury

obléká své mundury,

a za malou chvíličku

uslyšíte písničku:

Osada stará zas

v klínu svém zahřeje nás,

po dlouhém čase

na osadě sejdeme se zase.

Zářivý táborák

zbarví tvář trampířů do ruda,

za chvíli pak

tichá je osada.

K O N E C

V PŘÍŠTÍM ROČNÍKU
VYPÍŠEME
ČTENÁŘSKOU SOUTĚŽ
O CENY

VÝSLEDKY CELOSTÁTNÍ SOUTĚŽE MALÝCH LITERÁRNÍCH ŽÁNŘŮ

S T M P

Ústřední porota složená z redaktorů novin a časopisů — vyhlášovateli celostátní soutěže malých literárních žánrů, tj. Mladé fronty, Práce, Smeny, Mladého světa, MY 65, Repertoáru malé scény, zástupce Svazu spisovatelů a ústřední komise STMP, zhodnotila všechny zaslané příspěvky a rozhodla o ocenění takto:

1. udělit věcné ceny
v hodnotě Kčs 500,— autorům:

Heleně Benešové

za povídku „Slečna Nit“

Zdeňku Svěrákovi

za povídku „Schody, schody, schody“

Rudolfu Stendlvi

za kolekci povídek

Miko Stieberovi

za reportáž a povídku

2. udělit věcné ceny
v hodnotě Kčs 300,—

Františku Putíkovi

za reportáž „Hadži“

Václavu Holáskovi

za scénku „Sen s použitím telefonu“

A. Bendovi

za reportáž

„Pět stop pražského chodce“

D. Duškové

za povídku „Bumerang“

Eduardu Krečmarovi

za povídku „Pubertální lyrika“

Dušanu Bihelerovi

za povídku „Únik“

Evě Bombové

za povídku „Tvár z múra“

Jano Pappovi

za povídky „Návrat“

a „Posledná repríza“

J. Hartlovi

za tři satirické povídky

Miroslavu Slachovi

za čtyři reportáže

3. udělit věcné ceny

v hodnotě Kčs 250,—

Milanu Kunovi

za povídku „Šaty“

Michalu Majerčíkovi

za povídku „Diskusný příspěvek“

Kromě toho rozhodla porota odměnit dalších 10 autorů knižními cenami. Soutěž plně splnila očekávání. Do jednotlivých redakcí bylo zasláno k ohodnocení více než 1000 prací různých žánrů. Soutěže se zúčastnilo málo zkušenějších autorů, ovšem našly se i práce, které byly a budou otištěny v časopisech Mladý svět, MY 65, Práci i jinde. S oceněnými autory naváží redakce uvedených časopisů bližší kontakt.

Redaktoři zúčastněných časopisů a někteří spisovatelé se sejdou s oceněnými autory v prosinci na odborném semináři.

ROMANCE PRO ŽLUTÝ SVETR

Hudba: Petr Hapka / Text: Petr Rada

Pomalejší foxtrot-velmi něžně

Emi F G7 C Emi F G7 C Emi Gmi

Kytaro

Když jsme byli malí kluci hráli jsme si na u-
nejíme malí kluci, když jde Má-ňa po u-

A7 Dmi G7 C Emi F D7 C Emi

li-ci, po šancích jsme lí-ta-li, malou Má-ňu sou-se-do-vic, tenkrát
li-ci chce-me si sní ran-de dát. Tahle Má-ňa sou-se-do-vic, dnes už

Gmi A7 D7 G G7

mě-la no-hy do x, za se-bou jsme ta-ha-li. Když jsme
ne-má no-hy do x ne-chce nás už a-le znát. Co se

RC E7 Ami Dmi

lezli přes o-hra-dy, mu-se-la být s ná-mi všady, hráli jsme si na lu-
to s tou Máňou sta-lo, kde se to v ní je-nom vzalo, e-fektně si krou-tí

G7 Ab G7 C Emi

pi-če, málem pa-dla do Bo-ti-če. Pouštěli jsme jednou draky, chtěla
řa-sy, zapo-mně-la na ty ča-sy, kdy jsme pouštěli ty draky, vždyť u

Gmi A7 F Ab C

u to-ho být taky, tenkrát a-le závan větru zvednul Má-ňu v žlutém
to-ho byla taky, možná a-le závan větru odnes Má-ňu v žlutém

D7 C G7 C Emi F G7 C Emi

svetru a po-stavil ji kou-sek dál. Foukácí harmonika
svetru a po-stavil ji kou-sek dál.

Gmi A7 Dmi G7 Emi F G7 C

Emi Gmi A7 D7 G G7 C

E7 Ami Ami Dmi G7 Ab A G7

Jiří Chovanec

Generační problém

Dvě stě kroků k autobusu
dvě cigarety
jedna velická láska
a polovina nadějí
že ne nadarmo dýchám
vzduch plný sazí
z blízké briketárny
chemických závodů
že ne nadarmo bylo
těch dvě stě kroků
a něco mezi tím
a boty plné popela
plíce plné svinstva
a srdce shnilých jablek
a každý večer
prohrabuji se v sáčku
plném těch shnilých jablek

PRVNÍ ŘÁDKY

Jednou jsem našel zdravé
nečervivé jablíčko
umyl si ruce nakousl
nafoukl prázdný sáček
a BUM

A pak jsem zakop'
a jablíčko se kutálelo do kanálu

a ten frajer
co mi dal háka
říká slečně kotě
a mě poslal na mošt
a ten pán
co mi říkal chuligáne
říká kotěti — kdyby tě viděl táta —

A já jsem šel na pivo
a ten pán
co mi ho včera nechtěl dát
mi říká — Pivíčko mladý pane? —

Na záhřebském festivalu vystoupilo i Experimentální studentské divadlo z Atén

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo
školsství a kultury
v nakladatelství
Orbis, n. p.,
Praha 2, Vinohradská 46

Redakce
Repertoáru malé scény
a Amatérské scény:
Jiří Beneš,
(vedoucí redaktor),
Pavel Bošek,
Marie Vašínková,
Jaroslav Vedral

Grafická úprava:
Miloslav Fulín
Technická redaktorka:
Jana Zubířková

Redakční kruh:
Pavel Flala,
Vladimír Fux,
Miloš Hercík,
Jiří Chlábec,
Miroslav Kovářík,
Vladislav Stanovský,
Josef Škvorecký,
Ivan Verner,
Ivan Vyskočil

Adresa redakce:
Praha 1, Vinohradská 3;
telefon 221054

Tiskne Knihstisk, n. p.,
provoz 2,
Praha 2, Slezská 13
Rozšiřuje PNS,
o předplatném informuje
a objednávky přijímá
každá pošta i doručovatelé;
objednávky do zahraničí
vyřizuje PNS,
ústřední expedice tisku,
odd. vývoz tisku,
Praha 1, Jindřišská 14
Vychází měsíčně;
cena výtisku 2.50 Kčs

Toto číslo
bylo tiskárně odevzdáno
18. listopadu

© Orbis, 1965
F-14*50749

Právo k provozování
uveřejněných textů zadává
Československé divadelní
a literární jednatelství,
Praha 2, Vyšehradská 28;
autorská práva autorů
hudebních skladeb chrání
Ochranný svaz autorský,
Praha 6, Čs. armády 20

ISABELLA

Píseň z repertoáru Divadla APOLLO

Hudba: Karel Gott / Text: Jiří Štaidl

Medium shuffle

1. Každý rá-no na dál-ku poslou-chám za tra-tí a když
Hmi F#mi A7 D A G
slyším lo-kál-ku, trhnu jen o-pra-tí, patou jemně bodnu
D Emi D G6 Hmi A F#mi A D F#mi
ko-ně a on sám už dobře ví, že se ta-dy ob-je-ví I-sa-
A G D G F#mi Emi D G6 Hmi
be-lla. Pa-tou jemně bodnu ko-ně a on sám už dobře
A F#mi A D F#mi G6 D A G D D.C.al Coda
ví, že se ta-dy ob-je-ví I-sa-be-lla. 2. Každý
Emi D G6 Hmi A D F#mi G G6 D
ji prej vymění a mě zejtra vo-že-ní I-sa-be-lla.

2. Každý ráno pobledlý
odjíždím nazpátky
a pak doma pod jedlí
pohlížím na řádky:

||: Čekej ráno jedu k tobě,
at se ti dnes něco zdá,
zejtra se ti odevzdá
Isabella. :||

3. Každý ráno na dálky
pohlížím za tratí,
dělám to už od války
zbytečně prozatím.

||: Já i kůň však dobře víme,
že vlak jednou zastaví
a že tvář mi nastaví
Isabella. :||

4. A tak teď se na dálku
omlouvám, pospíchám,
slyším totiž lokálku,
napětím nedýchám.

||: Dneska jede naposledy
a pak ji prej vymění
a mě zejtra vození,
Isabello. :||

© PANTON, Praha-Bratislava, 1965

Divadlo APOLLO se představilo jako nový soubor Státního divadelního studia v listopadu premiérou hudební komedie Jiřího Štaidla POUŤ PRO DVA, kterou otiskneme v 1. čísle nového ročníku.

**KAREL LAŠTOVKA V KABARETU Z KOŠÍŘ AŽ PO ORINOKO ANEB VŠICHNI MOJI
OTCOVÉ FOTO I ČERVENÝ A I PRAŽÁK**